

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Ve-natata el Hoshen ha-mishpat et ha-Urim ve-et ha-Tumim

saviv le-Shulhan 'arukh ... Yeshu'a Valq z.ts.l. ba'al sefer Me'irat 'enayim
... Shabetai Kohen z.ts.l. ba'al Sifte Kohen ... ve-nilveh la-hem ... David
ha-Levi z.ts.l. ... Ture zahav ... ito mehubar ... Tsevi ha-nikra be-fi kol
Hakham Tsevi ... be-hagahotav ... asinu zar ... la-shulhan

Karo, Yosef

יֵסוּי, וְרַאק

Homburg vor der Höhe, [5]502 [1741/1742]

עטנו ועוט תוכלה

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11244)

שפת' כהן השן משפט עה הלכות טוען ונטען כארת עינים

בנה' בשער ז' מתכבד וכו' חזקת' ס' ד'

להתחיל בהן כמו שכתבנו בס' ר"ב ע"כ דמי חזק' לחסדים וכו' ע"כ כמ"ע כאן ודכו' זה ל"ל על מ"ה החכמ' צ"ח ב"ל שכתב טלוס כו' או קלי חסידא דכופא וק"ה ה"ה מעות של פקדון כשכרוים ופתחוים בענין ראו בידו וק"ה כוונתו לענין הדון כמו שכתבו וכו' ול"ל דגם השור מורי במנה שהקיד לו לרורים ופתחוים וק"ה לתיק כמ"ה ב"ה גם בלאו הכי ל"ק מה שהקד ב"ה דהא י"ל שלא עדים שהקיד בידו ל' ולא זה וזה מן המעו' עד עתה או שעתה המעו' מיד בענין שדוע להם בנידור ש"ס בידו כמ"ה ל' פקדון אך משום דעדין קשה הא כיון שזאת להחליט במעות י"ל לומר שתמושו קשתמיש ולא הומוק כפרן לכך ע"ה"ו או חסר לפרס מנה חלף בלרובי' ופתחוים או בעין תשוב' הראש' ובמ"ה בס"ק ע"ז ודוק: (טז) שראו בידו כשכתב מחולק חסדים ה"ג ולא נרבו' כשכתב דכשכתב נ"ס צמ"ה פסול וסבגרו כשכב וכו'ל

והלה אומר אין לך בידו כלום ועדים מעירים י' (טז) שראו בידו י' (יז) כשכתב מאותו חפצים שזה המשים הוחק לפרן' כו' (יח) והחובע נשבע וכו'ל:

ה כמנה לי בידך מהלואה פלונית ומנה מהלואה אחרת שהלוחיתך בזמן אחר כך וכך והגתבע משיבו אין לך בידו כלום לפי שמהלואה ראשונה פרעתיך כך וכך ומהלואה שניה פרעתיך כך וכך ומשוך טענתם הכירו הבית רין שערין חייב לו מאותם שתי הלואות עשרים דינרים הוה ליה כשנים מעדידים אותו שיש בידו המשי' שהרי ה"ב ד' עירוב במה שהורה שנשאר עליו וישבע שבועה מן התורה על השאר:

הנה (יט) ודוק שהכירו הכיר דין שזיה עדין במקלט לפי חשבונו אבל אם כתביב במקלט לפי שאינו באתן נדבריו לא מקרי הודאה במקלט (כ"י) בשם רש"ב) ועיין לקמן סימן ס"ו סעיף ה':

המורה

כמקור: י' ה"ג שראו בידו כשכתב וכו' החסד' לקמן סי' ל"ב ס"ד וק"ה דקחמר כשכתב מחולק חסדים דלא לנטען כשכתב ה"ל כשכתב על אותן חפצים ועוד לקמן סי' ל"ב ס"ד כתב נהד"ח דכשכתב אין חילוק בין חלוה לקדון וכו' כפי' כפי' הנזכ' עינים (ד"ה) דף ק"ז) ע"כ אבל כאלו שבע אלה לראוה בידו בשעת תביעה וכו' חילוק ביניהם דפקדון ללאו להאיל' ניתן בידו וזה כפרו ודאי דעתו לגזול' ומ"ה נע"ה חסד ומסול' גם לכובע ודין חסד הוא דכאגרו כשכב וכו'ל כמ"ה לקמן סי' ל"ב אבל כשכ"ס במלוה כיון דלאוה תנה להוי"ח איג' דלאוה בידו כש"כ סכ"ל אדיוקן דעתו היה להוסיף ולאשתמושו עד לדיחה זו מעות ומ"ה נכב' על החומר וכפטר וקף שהר"ף בשער שבועות ס"ו פ"ד סוף חלק ד' כתב שהטור במלוה חסידו כשכובע כסר לעדות וכו' הכ"י בשם ריב"א כפי' ל"ו גם כפי' זה הכ"י דעו' דאמרין להלוה ודע שהלוה ח"ל מחזיק חסד ומ"ה נכב' עתה שאינו חייב להלוה ורובה לעכב זה בחובו משל' בפקדון דברך להחזירו בעינו וליכא חזן דשחזר ליה בחובו ע"כ מ"ה מודים דכפקדון נכב' שפרן בכמירה בלא שבועה וגם דעת ריב"א אינו מוכר' לומר כן כמ"ה בהגהתו במדברי כפי' ל"ו דיומו מחובו ע"כ ודוק: י' כשכתב' חס' ל"ל ראו בידו כש"כ ככיר' חף שראו בידו קוד' לכן אינו נכב' חסד חס' בפקדון דלאורי' דאין דעתו לכפרו אלא כאלו מירד הפקדון ולא רצה לגלות להמפקד' כדי שלא יבואוהו לשי' ויחמט כפשו' לוח' לא הסקדתי עד שיחשבו ויתנו לו ודוק' כשהקיד בידו חסדים או מעות שלף להשנין שידך לומר הכי אבל אם שוין עתן בידו מעות להשנין לעוב' הנותן הוא כופ' בכל' ועדים מחסדי' אותו מחק' אין לו החמל' לוח' דלכך כפר בכל' חסד והשנין ועד' שיגיעו לידה כפי' להכריח דהא מחמלה כיון המעות בידו להוסיף ולהשנין ולא כן ה"ל לגלות הדבר להמפקד' ומדכסר' ש"ה דעתו היה לגזול' וכב' חס' וכסול' וכו' הראש' בתשוב' וכו' סימן ל' ס"ה ועד' כאן: (כ) והחובע נכב' וכו'ל היינו משום שלף החוזק כפרן רק על החק' מ"ה נרדף לישבע על השאר דלאותו חזון החוזק כפרן ולא לחזון אחר כמ"ה בסוין ע"כ ס"ה משל' כשחוזק כפרן ע"כ כל החזון דלא זה סבגרו נוטל בלא שבועה ובמ"ה כפי' ע"כ ס"ה וכן כ"ל לעיל כפי' ל' ס"ה דתסת' וכתב החוזק כפרן לזאתו חזון ומש"ס ק"ק (ו'ל' בלא שבועה) היינו גם כן משום שהזון כפרן ע"כ כולו

וכמו שזכרנו מכל הטור וכו' העור והמספר נוסיה להדוף לקמן סימן ל"ב ס"ד וכו' כמ"ע: (יז) כשכתב כו' אבל אם לא ראוה בידו כשכב סכסר כב"ד חף שראו בידו קודם לכן לא הומוק כפרן דלחף תלכד מחבו' ושתמושו קשתמיש עד שינאלטו הלכך נכב' שבועת התורה ונפטר כמו במלוה ודוק' כשהקיד בידו חסדים או מעות שלף להשנין בענין ראו עתה בידו אבל אם נתן בידו מעות להשנין כהן ולהשנין החוזק כפרן חסדו לא ראותו עתה בידו ובמ"ה הראש' בתשובה והמחבר לעיל סי' ל' ע"כ ה"ה שראו ל"ל הופקד בידו חסן מבורר שאמר לא ידעתי הוכן הוא חלף מעות הפקדו' אלו וכו' ע"כ להשנין כתבו לו ונתנו לו ג"כ להוסיף מ"ה ה"ל לגלות הדבר שהוסיף ולא היה נרדף לשלם מיד משל' בלוה שרדף לשלם מיד לכן המעו' עד שיהיה לו מעות כן כתב המעו' לעיל סימן ל' ס"ק י"ח וכתב ס"ק י"ג - ולפי ע"ד נראה דחף בלהשנין כל הוכח ש"ל שכתב המעות לפי שעה אינו פסול דהיה כבוד מתמשטטט עד דכסיטא (דליכא למיחר דחף על גב דתלכד חייב בתקריות' דהא בעיסק' סבור כדלחף סו' ק"ה סעיף ד' ועוד דליכא למיח' שקבל עליו חקריות דל"כ מכל עכן דל"ל מסכ' דהא ה"ל לזה וידין אשתמושו קשתמיש שלף כמ"ה ודוק) ואי משום שלף אחר שהוסיף אין לפסלו דלחף לא היה דרכו לומר כן שיידיהו בתנס' שכתב תלכדו מחבו' ויהא כשור ועוד דלא מתכבד לפסלו בשביל שלף אחר דבר שאינו חמת חלף תשוב' הראש' והמחבר סי' ל' מייורי אלותן קמאום והזכירם הם ביד ראוהו והם ממעות של מעוון עתן לו להשנין וחל"כ כפר שלף נתן לזמנען כלום ובאו עדים שזורה וידוע שהיה אז אותן משום זהובי' ביד ראוהו כגון שיש ביד הנכב' עבר עליו או חלוה אותם לראובן בעדים לזמן פלוני והוא בתוך הזמן וכו' רק כדי שלף תקשה דהלא אין העדים מעירים שהיה בביתו וזה לכן קחמר הראש' דדוק' בתוס' מבורר נרדף שייעודו שהיה בביתו מזה משל' כשנתן לו מעות להשנין ואולי גם כוונת המעו' כן חלף דל"ל חלף וזה פסול דלחף אשתמיש שלף ונערך לשלם מיד ואי משום שהוסיף לא היו שאלתו בדי' כפי' שנתנו לו להוסיף ולהשנין לכן קחמר דהא לא היה נרדף לשלם מיד אלא שפטר דבריו ל"ל חסדע' כן וגם לא ה"ל לחלק בין להשנין דהא בלהשנין נוסיה ושלחוק ובמ"ה חוזק כפרן רק ע"כ על המקלט מה נרדף לישבע על השאר דלאותו חזון החוזק כפרן ולא לחזון אחר כמ"ה בסו' ע"כ ס"ה משל' כשחוזק כפרן ע"כ כל החזון דלא זה סבגרו נוטל בלא שבועה ובמ"ה כפי' ע"כ ס"ה וכן כ"ל לעיל כפי' ל' ס"ה דתסת' וכתב החוזק כפרן לזאתו חזון ומש"ס ק"ק (ו'ל' בלא שבועה) היינו גם כן משום שהזון כפרן ע"כ כולו

ובאו עדים שזורה וידוע שהיה אז אותן משום זהובי' ביד ראוהו כגון שיש ביד הנכב' עבר עליו או חלוה אותם לראובן בעדים לזמן פלוני והוא בתוך הזמן וכו' רק כדי שלף תקשה דהלא אין העדים מעירים שהיה בביתו וזה לכן קחמר הראש' דדוק' בתוס' מבורר נרדף שייעודו שהיה בביתו מזה משל' כשנתן לו מעות להשנין ואולי גם כוונת המעו' כן חלף דל"ל חלף וזה פסול דלחף אשתמיש שלף ונערך לשלם מיד ואי משום שהוסיף לא היו שאלתו בדי' כפי' שנתנו לו להוסיף ולהשנין לכן קחמר דהא לא היה נרדף לשלם מיד אלא שפטר דבריו ל"ל חסדע' כן וגם לא ה"ל לחלק בין להשנין דהא בלהשנין נוסיה ושלחוק ובמ"ה חוזק כפרן רק ע"כ על המקלט מה נרדף לישבע על השאר דלאותו חזון החוזק כפרן ולא לחזון אחר כמ"ה בסו' ע"כ ס"ה משל' כשחוזק כפרן ע"כ כל החזון דלא זה סבגרו נוטל בלא שבועה ובמ"ה כפי' ע"כ ס"ה וכן כ"ל לעיל כפי' ל' ס"ה דתסת' וכתב החוזק כפרן לזאתו חזון ומש"ס ק"ק (ו'ל' בלא שבועה) היינו גם כן משום שהזון כפרן ע"כ כולו

ובאו עדים שזורה וידוע שהיה אז אותן משום זהובי' ביד ראוהו כגון שיש ביד הנכב' עבר עליו או חלוה אותם לראובן בעדים לזמן פלוני והוא בתוך הזמן וכו' רק כדי שלף תקשה דהלא אין העדים מעירים שהיה בביתו וזה לכן קחמר הראש' דדוק' בתוס' מבורר נרדף שייעודו שהיה בביתו מזה משל' כשנתן לו מעות להשנין ואולי גם כוונת המעו' כן חלף דל"ל חלף וזה פסול דלחף אשתמיש שלף ונערך לשלם מיד ואי משום שהוסיף לא היו שאלתו בדי' כפי' שנתנו לו להוסיף ולהשנין לכן קחמר דהא לא היה נרדף לשלם מיד אלא שפטר דבריו ל"ל חסדע' כן וגם לא ה"ל לחלק בין להשנין דהא בלהשנין נוסיה ושלחוק ובמ"ה חוזק כפרן רק ע"כ על המקלט מה נרדף לישבע על השאר דלאותו חזון החוזק כפרן ולא לחזון אחר כמ"ה בסו' ע"כ ס"ה משל' כשחוזק כפרן ע"כ כל החזון דלא זה סבגרו נוטל בלא שבועה ובמ"ה כפי' ע"כ ס"ה וכן כ"ל לעיל כפי' ל' ס"ה דתסת' וכתב החוזק כפרן לזאתו חזון ומש"ס ק"ק (ו'ל' בלא שבועה) היינו גם כן משום שהזון כפרן ע"כ כולו

ובאו עדים שזורה וידוע שהיה אז אותן משום זהובי' ביד ראוהו כגון שיש ביד הנכב' עבר עליו או חלוה אותם לראובן בעדים לזמן פלוני והוא בתוך הזמן וכו' רק כדי שלף תקשה דהלא אין העדים מעירים שהיה בביתו וזה לכן קחמר הראש' דדוק' בתוס' מבורר נרדף שייעודו שהיה בביתו מזה משל' כשנתן לו מעות להשנין ואולי גם כוונת המעו' כן חלף דל"ל חלף וזה פסול דלחף אשתמיש שלף ונערך לשלם מיד ואי משום שהוסיף לא היו שאלתו בדי' כפי' שנתנו לו להוסיף ולהשנין לכן קחמר דהא לא היה נרדף לשלם מיד אלא שפטר דבריו ל"ל חסדע' כן וגם לא ה"ל לחלק בין להשנין דהא בלהשנין נוסיה ושלחוק ובמ"ה חוזק כפרן רק ע"כ על המקלט מה נרדף לישבע על השאר דלאותו חזון החוזק כפרן ולא לחזון אחר כמ"ה בסו' ע"כ ס"ה משל' כשחוזק כפרן ע"כ כל החזון דלא זה סבגרו נוטל בלא שבועה ובמ"ה כפי' ע"כ ס"ה וכן כ"ל לעיל כפי' ל' ס"ה דתסת' וכתב החוזק כפרן לזאתו חזון ומש"ס ק"ק (ו'ל' בלא שבועה) היינו גם כן משום שהזון כפרן ע"כ כולו

בנה' בשער ז' מתכבד וכו' חזקת' ס' ד'

מאירת עינים השן משפט עז הלבבות טוען ונטען שפתיהן קצו צאר הגולה

יך שאז נריך לתבוע כל אמו' דם לטעמו' אול' שהסכים ב'ל'מ' למסך' דב' והחמ' מספק לעיל כס' א' כן אכל ככר כתב' דה' א'ל' מ'ל' דאמ' לא כתב ע'ק ככתב דמו' ועמ' דרדו' כס' וז' י'ט' אפי' שניה כתוב' בשער אחר ר'ל אפי' דשניה כתוב' בשער אחד כל א' וכול' לגבות כל החוב אפי' בלי הכסף מהגני משום דהו' כותפין כמ' ש'מ'ר'ס כסמך כמ' אפי' אין לאחד כח למחול קלקו על ע'אחר שלוח משני' ומחל אחר מהחוב כל חלק הבורר מחול' קנה י'ט' אפי'ל' שניס' כתוב' בשער אחר (תשובת ר'א'ל' ח'ק' מ'ו) כתפסר היות ע' אחר מה' ל' וכל השני לומר ככר הודית שאמ' מ'ו' לנו ותפסר עמ' ג'ס כן כי וכל הכתוב לעען לזה ויתקרי ונגדך אינו מותר (ת'ה כיון עמ'א') שנים

מה'ס מחלו' לאמצע כול' הגדלות וא' אחרו בשביל פלוני מחלו' שמעמ' אחרו בלא שום מיום שלא נק' אחר למחול' לו שעתה אין כחן לגבות מה שמחלו' מחלו' לו ואין דרך אחרת ומחלו' למכרו בלא שום הלכך תלין שבפנים מחלו' והו' מחילה לנשים ועוד הוי' דתוספתא מירי שלא מחלו' כל החוב מקדמי' וא' אחרו בשביל פלוני מחלו' לרדאמע' דאנכין לנחלקו' מה שמחלו' והאחר יפדעו' אכל הכא שזוכה מלשון המחילה שמחל כל החוב אין לפרט שמחל לראובן שלא יגבה ממנו כל החוב אכל שמעון יגבה כל החוב דכיון דכתב המחילה בסתם לכל האותפים מחל ועוד דאמ' ל' לראובן מחל שלא יגבה ממנו אכל שמעון יגבה מה היה נריך האונן מחילה זו ככל מחילה י'ך ויגבה שמעון כו' עכ'ל' הו' דאמ' דמחלה קאמר הר'א'ל' השע' משום דתסתמ' ע'י' פיוס מחל' מ'ל' בתיב ה'י'מ'ס'יק' דמ' כיון שמחל כל החוב לא דמי להך דתוספתא ויא' אפי' ידוע שמחל' שלא ע'י' פיוס מחל' נ'ס' לחברו מאידך תרי עמ'י' שמ'יק' הר'א'ל' ו'ג'ס כמ'ע' ס'יק' י'ו' כח' כמ'ש'ו' דאמ' היתה המחילה כלא שום מחל' נ'ס' לחברו וכתב שמש' סתם הו'ר' מור'ס' בבב'ן ולא זכרו האפי'ל'ק'ן שא' המחילה היתה ע'י' פיוס או לא כו' ע'י' א'ך מ'ס' בדעת מור'ס' ל'ש' דהא מור'ס' הניח ב'ל'ש' דגבי ה'י' בסתם ולא הציג כלי' נ'ס' כתב עוד אחר כך דמ' לתקן קאמ'ת' ה'י' דמ' הר'א'ל' בתשובה אחרת דלא מחל' אלא לאותו שהזכיר מירי' כמ'ס' דב'ע' שמחל' בלא פיוס ולכך אמר' דלא מחל' לו רק תקלו' עכ'ל' ואולי הו'אול' וסתם דבריו בהט'ה חז'ר' :

ג'ס מובא להדין מדבריו איפכא דהא מספק התוספת' כמ' מקדמי' ואפי' קמי' כרשא' דמחלו' לאמצע והכינו ע'י' טו'ס' ו'א'ס'פ'ר שזוכה ה'י' הו'ס' ל'מ'ס' הר'א'ל' ס'ס כתשובה אחרת ב'ה' שהו' קבלני' זה לזה וא' מה'ס הו'י'ט' שער מחילה לנשים מה'ס ו'א'מור'ס' שבו'ן שמחל לנשים מה'ס הכל מחול' אין עענתו טענה אלא אוק' שמחל' ל'ן פטור'ס' ו'ן התל'ק'וס' יגבה מירי' דהו' א'א'ס' פדע' לו מקדמי' שאין השער פדוע ה'ה' א'ס' מחל' קת' אין השער מחול' עכ'ל' אכל' על' כדמ'ך אין מ'ס' ר'א'י' דהרי הו'כ'ר' ס'ס כשאל'ה' שמחל' לנשים מחלו' פדועו' קת' המחוב' אלא קת' מה'ל'ס' ו'א'כ' בעל' כדמ'ך נריך לתקן דאמ'י' התם כיון דמחל' ל'ו' ונחית למחיל' לא מחל' אלא לה'ס וכן מירי' בתשו' מהר"ל א'ר'י'ן' מ'י'ס' ס'ס' ו'א'ל' א'מ'ס' מ'ס' כ'ו' נ'ס' כזו'ס' לתקן דהו'אול' ונחית' למנו'י' ג'ל' דעמ'ת' דלא מחל' לכול' דמי' מחל' לכול' ה'ל' למחול' למד מתיקו' והו'ה שמע' דמחל' לכול'ס' ומ'ס' חשיב ליה מירי' דהו'ה אפרע' מקדמי' החוב דחייב עדין כשאר ע'כ' :

ודע דאיתא בקדמו' אחרת להר'א'ל' דלא מחל' לא' מה'ל'ס' כל תבוע' ש'ס' לו עליו' שאר הל'וס' ויכרו' חלק'ס' ומירי' ה'י' דאמ'י' התם כיון שלא הזכיר כל תביעות ש'ס' לו מחלו' שער וכתב שכן מ'ל' בדמ'ס' חו'ה התבוע' שהרע'ס' בזה ונעלה ש'ס' לתקן כן וגם ה'ל'ס' והסמ'ע' הסכמו' לתירוק' זה וכן בתשו' מהר"ל א'ר'י'ן' מ'י'ס' ס'ס' ו'ב'ן כ'ס' גדולי' תרומה סוף עני' מ'ר' והוס'יק' כעני'ס' הדבר כיון דנראה חשבו' הר'א'ל' שהכל תלו' בזה שזכר לומר מתוך הענין דהו' כפלי'ט' וז' שייך דוקא' שמחל' לו כל תבוע'ו' שאח'ו'א'ש'ר' אכל' כשהמלו' עשה ל'ח' מחילה כללית על כל מין תבוע'ו' ש'ס' לו בעולם עליו' מיוחד' הדבר המחילה זו או קרקעית' דההו' גנ'ר' מ'ת' ולא שייך בזה לומר דהו' כפלי'ט' לאחד'ס' כי על תביעותיו' מחל' לו אפי' בזה שאין לאחד'ס' חלק' בזה והו' כאומר בשביל פלוני מחלו' כו' וכה'ג' בת' מהר"ל א'ר'י'ן' מ'י'ס' ס'ס' דכיון שז'יק' עמו תביעות אחרות שאין בזה פטור'ס' לחברו ה'כ' לא אכשור' מחל'ק'ו' שז'ה' בשער ונעוד' ל' טעם י'ס' לתקן דהא עיקר טעם הר'א'ל' הו' דא'כ' בלא מחילה י'ך ויגבה שמעון וזה ל' שייך כשמת' לו ג'ס תבוע'ו' אחרות שהיה נריך לראובן למחילה זו משום תביעות אחרות לכך כלל' ומחל' לו בסתם כל תביעות' ו'ג'ס' גדולי' תרומה ש'ס' הקד'ה' על' טעם זה ש'ל' הר'א'ל' דא'כ' כמ'י' ערבי'ס' דלק'ן בעיק' ת' כמ'י'מ' א'ס' אית' דמחברו' גובה מה היה נריך למחול' זה בלא מחילה י'ך ויגבה מחברו כו' והכתי' בקדמו' ולפ'ע'ד' ל'ק'י' דלשו' א'ס' ויתק'ל' מ'ן האוק' כמ'ר' דע'כ' מחל' לזה ש'ל' דל'א'ב' בלא מחילה י'ך ויגבה מירי' ש'ל' אלא דמי' לא חמיר' הרי אלא בשני ל'ו'ן כיון שא' ערב בעד' חבירו' וכל' א'ו'א' ו'ל' דין ג'נה ומחברו' ערב בעד' א'כ' הדבר ודוע מ'י' שמחל' ל'לו'ס' מ'ל' נ'ס' לערב' אפי' הו' קבלן ו'א' חמיר' א'ס' אית' כו' אלא ודאי מחל' לו שלא יגבה ג'ס' מחברו' אכל' בעי'כ'ו' כיון שאינו'ס' ערבי'ס' רק בעד' הל'ו' ואינו'ס' ערבי'ס' זה לזה וז'ע'ל' שמחל' ל'ח' מה'ס' כשאר החוב על הל'ו' א'כ' ה'א'ך שייך לומר א'ס' אית' כו' אלא ודאי מחל' נ'ס' לחברו' והרי עיקר השעבוד קיים על הל'ו' ומה ענין הערב' השני לזה ודוק' עו'ר' בת' כמ'ע' דדוקא' כשאל' במחילתו' חבו' מחל' ל'ך כל תביעות' ש'ס' לו ע'ל'ך בזה השער אכל' א'ס' א'ל' סתם אינו מחול' ל'ך מה שז'ית' ל'ך ע'ס' מחברך בזה השער לא יפטר חברו' עכ'ל' ולא ידע' מ'י' כ'ו' אלא כיון שנתנה ל'ו'ס' וקבלני'ס' זה לזה ה'ל' כאל' סל'ו'ס' א'ל' מה'ן הס'ל' ומחברו' ערב' ו'א'כ' כשאומר'ני' מחל' ל'ך מה שז'ית' ל'ך ע'ס' מחברך ג'ס' חבירו' פטור' ו'ל'ע' עו'ר' בת' כמ'ע' דדוקא' כשמת' לו המלו' בלא קבלת דמי' או חמיר' כיון דידע' ש'ס' שמת' בחוב' וכן כשלו'ט' זה לזה מחל' לנשים' אכל' כשאל' מחל' לו אלא מה'ס' דפדע' לו ה'י' תקלו' א'ך שמחל' לו כל תביעות' ש'ס' לו עליו' מה' השער מ'ל' חבו' דרו'א'ן' שלא כשלו'ט' עשה מה שעה אלא הוכרך ליתן לו מעותיו' וסתמ' לא מחל' אלא מה'ת'ט' שפדע' לו כול' ו'כ'ס' בתשו' מהר"ל א'ר'י'ן' מ'י'ס' ס'ס' ו'ג'ס' ל'פי' טעם סת' הר'א'ל' דאל'ס' בלא מחיל' י'ך ויגבה שמעון מה'ת'ט' כשפדע' לו לא מחל' אלא תקלו' דלא שייך לומר מה נריך למחילה זו דה'ל' לא מחל' לו מרובו' הטוב' אלא שפדע' לו ולא ר'ס' לפרוע ל'ע'ד' ש'ן' לו כתוב שמחל' לו תקלו' בדי' שלא וכל' טוב' לתבוע'ו' א'ל' כשמת' לו מרובו' הטוב' אלא שפדע' לו ולא ר'ס' לפרוע כח'ס' השמ'ע' מור'ס' לטעמיה' אול' שהסכים ב'ל'מ' דב'י' והמחבר מספק לעיל כמ'ע' א' כן אכל' ככר כתב' דהר'א'ל' מ'ל' דאמ'י' לא כתב ע'ק ככתב דמו' ועמ' דרדו' כס' וז' י'ט' אפי' שניה כתוב' בשער אחר ר'ל אפי' דשניה כתוב' בשער אחד כל א' וכול' לגבות כל החוב אפי' בלי הכסף מהגני משום דהו' כותפין כמ' ש'מ'ר'ס כסמך כמ' אפי' אין לאחד כח למחול קלקו על ע'אחר שלוח משני' ומחל אחר מהחוב כל חלק הבורר מחול' קנה י'ט' אפי'ל' שניס' כתוב' בשער אחר (תשובת ר'א'ל' ח'ק' מ'ו) כתפסר היות ע' אחר מה' ל' וכל השני לומר ככר הודית שאמ' מ'ו' לנו ותפסר עמ' ג'ס כן כי וכל הכתוב לעען לזה ויתקרי ונגדך אינו מותר (ת'ה כיון עמ'א') שנים

בדלוקין

בארת עינים השג' משפט עז הלכות מועין ומעין שפתי בהן קצו פאר חגולה

לאחריו ודאי נחמ' ליה שיתנו ליה ושל' יחיות' קעני' הלי' כד
לפרוע חלמי' מחבובת' לא בא העור והעמק' ללמדו' בזה אל' אל'
שהלמי' מוטל' עליה' ודין' כשני' שלו' וכדמסיק' מפרטי' דיוסי' אר'ך
בזה הל' לא' כתב' כתי' ובר'ה' דל'ס אר'ן ל'אשה' מיון' כפטי

הנה ונר'ך הרשאי' מן השני' אל' זה שכתוב' בעשר' וכול'
לנבות' כולו' בלא' הכסף' (תוכת' רש' ב'ס' מיון' ח'ף
ק'ל'ז) והוא' הדין' א'ס עיניה' כתובים' בעשר' כל'
חד' יוכל' לנבות' כולו' (תשובת' רש' ב'ס' מיון' ח'ף
א'ף ס'ו) שאיש' ואשתו' שלוו' מאחד' היא' חייבת' כ'ך
(כ'ט) לפרוע' החצי' מכתובת' ואם' הבער' או
יורשו' פרעו' כ'ל' החוב' כ'ה (ל' ת' הורדים'
ונפרעים' ממנה' החצי' ואם' הבעל' קיים' והוא' טוענת'
אתה' לקחת' כל' המעות' אלא' שאני' בנכסתי' עמך' בשטר'
אינה' נאמנת' כ'ו אלא' בעמגו' דפרעת'ך:
כנה (ל'א) והיה' הם' בעמנות' ה'ל'ל'ו' כ'ן ליון' שלו'
ביתך' (עור') ר'אובן' שכתב' כ'ה לכו' ול'אשתו'
בית' וכתב' ל'א' יגבול' אל' שתיק' בוסד' ומת' ה'ן' יוכלו' אשתו'
לנבות' כתובת' ומתנה' זו' ל'שון' יורד' שכתב' ל'א' כ'א' למעט'
א'ס' מ'ת' האחד' אל' כ'ט' א'ת' יגבה' כל' אחד' המתנה'
(ר'וב' ס'ו) ק'פ'ס' ור'יון' כ'א' מיון' ק'ב' ס'ע'ף' ז'
יא' ת'ראובן' היה' חייב' לשמעון' מנה' ואח' ב'ב'א' הוא'
ואשתו' רלוו' מלוי' מנה' ונפ'ט' ראובן' ואחר' שהגבו'
כתובת' אשתו' שהיתה' מוקדמת' לא' נשאר' כלום' לבעלי'
חובות' והרי' לוי' גובה' מהאלמנה' המנה' אר'ן שמעון' יוכל'
לחזור' על' לוי' ולגבות' ממנו' (ל'ב) לפי' שלוי' לא'
גבה' מנכסי' ראובן' כלום' אלא' מנכסי' אשתו' כ' :

עז המועין שפרע תוך הזמן ובוה סעי' פ'י

א א' א' חקובע' זמן' לחבירו' ב (א) יותבעו'
תוך' הזמן' ואמ' ליה' פרעת'ך' אינו' נאמן' דחוקה' אר'
אדם' פורע' בתוך' זמנו' (והוא' הדין' ל'א' וכול' למד' מת'ת'
ז'ו) (מ'דכ' ר'ש' ב'ב') ג ואפילו' מיתמי' שמת' הלוה'
בתוך' הזמן' והניח' יתומים' (ב) ג'אשילו' קטנים'
נפרעים' מהם' בלא' שבועה' ד (ג) א'ס' היר'ה'
(ד) מלוה' כששטר' או' אפילו' מלוה' על' פה' והעמיד'
אביהם'

קע'ו' סעי' ל'ד' ועיון' בתשו' מהר"ף' ח' שון' ס'ו' ק'ל'ג' : (כח) - ש' עוד' סעיף'
והיה' א'ס' שניה' כתובי' בעשר' כ'ו' וחס' עוין' שפרע' להשני' ע'ל'
כתי' ס'ת' ס'ג' : (כט) לפרוע' כתי' ס'ת' ס'ג'
הפטי' מכתובת' א'ס' מת' בעל' או' שנתגרשה' ועיון' בתשובת' מ'ד' ס'ת' ס'ג'
מ'הרש"ל' ס'ו' כ'ד' וא'ס' חייבת' הדין' א'ת' וכת'
למכור' כתובת' בחיי' בעלה' כטו'ס' המיון' כ'ס'
הכזה' ע'ל' ס'ו' תכ'ל' סעי' ז' : בעל' הגבוס'
(ל) ק'וור' ונפרעי' כ'ו' אכרחה' לו'
עיון' בעיר' שזמן' דהיינו' דוקא' דהיינו' דוקא'
במקום' שסו'פ' ונותני' הנכסים' במקום'
כמוון' כפטי' עמ'ן' דל'ל'ס' כ'ו' אכרחה' לו'
דקמלוה' מתי' לנבות' מנה' החצי' וכו'ס'ף' ס'ס'
מ'מ' מסתכר' אר'ן' הבעל' יורשו' כמוון' כפטי'
כפרעים' מונ' אל' כ'אמ' לומר' עמ'ן' כ'ל'
שבעלה' לקח' כל' המיון' והיא' במקום' אר'ן'
ככ'ס' ע'ק' ומכר'ו' הסמ'לי' : טעמ'ן' וכו'ס'ף'
(ל'א) והרי' הם' בעמגו' ה'ל'ל'ו' כ'ס'ו' עמ'ן'
כ'ל' ליון' כ'ו' ע'פ'ס' האוס'ני' שמת' ח'רו' כ'ו' דמ'ת'
לקח' ס'ו' ק'ל' סעי' ז' ור'יון' מה' מתי' נבו' ומת'
סכתתי' ע'ס' ועיון' בתשובת' א'ל' ח'ן' ס'ע'ף'
מ'הרש"ל' ס'יון' ר'ו' ר'ת' : וירשו'
(ל'ב) לפי' שלוי' כ'ו' עיון' כפרעי'
כ'א' ע'פ'ס' : ממכה' והוא'
עז (א) ותבעו' תוך' הזמן' כתובת' למד'
היינו' כשמועב'
טוען' כרי' אל' ל'א' כשטוען' שח' לקח' הבעל'
מ'דכ' ר'ש' ב'ב' ד'מ'א' ע'כ'ל' תחת'רו'
כמ' ונ'אמת' במ'דכ'ס'ס' מס'פ' א'ב'ת'ס'
ל'יה' וג'ס' מ'א'ע' ע'ס' דל'א' ס'ס' כ'ס'ס' ס'ר'ף'
דהתבע' פטור' אל' ב'טרוף' מ'ס'ל' ב'ד'ן'
טעמים' ח'רדים' כ'ו'ר'ו' ולא' ס'ך' ש'ס'ס' א'ר'ן'
על' זה' למד' וי'ל' ע'וד' חוקה' אר'
א'ס' פורע' תוך' זמנו' אולי' ל'א' ל'א'תעסק' עיון'
מ'המ' ל'יה' אל' היכ'א' דאיכ'א' כ'רי' כ'ס'יון' ס'ו'
וכ'רי' אל' הכ'א' טוענים' הורשים' דין' שותפים'
שח' ועוד' דלכ'ר' פטור' הוא' ש'כ'ר'ת' ח'ד'
דכ'א' דמי' לכתובת' א'ר'ן' זמנו'
כ'ו' ע'ס' וג'ס' ד'מ' העמ'ן' ל'שון'
המ'דכ'ס'ס' ל'א' א'ר'יון' ח'ן'

זו כשטוענים שח' כ'ו' ע'ס' וג'ס' באמת' נראה' לפי' עניות' דעתי'
עמ'ך' דאיכ'א' דלפי' כשטוענים' הורשים' שח' שיד' חוקה' דאין'
אל'ס' פורע' תוך' זמנו' וכו'י' מוכח' בתשובת' מהר"ם' שהניח' הטור'
לעיל' מיון' ע'ל' ס'ע'ף' כ'א' נבו' יורשי' ר'אובן' שכתבו' לשמעון' כששטר'
שמת' ר'אובן' תוך' הזמן' כ'ו' ח'ל' ור'ף' על' נב' דהקובע' זמן' לכתבו'
אינו' כ'א'ן' לומר' כפרעי' תוך' הזמן' כיון' שז' עדי' שפר' אר'ן' להכתי' כ'ו' ע'ב'
העדי' כשנביל' חוקה' זו' והעדי'ס' לריכ'ס' דרו'ס' וק'ירה' כ'ו' ע'ס' : ב'ל'פ'יון' א'ס'
(ב) א'פילו' קטנים' כ'ן' הוא' הסכמת' הסו'ס'ף' וצ'קור' ור'ל'א' תבעו' אחר'
כמו' שכתב' מהר"ם' כ'ה'ן' ספר' ב' ס'ו' ק'י'ג' ובתשו' הש"יכ'ס' ל'ס'ב' ז'מנו' ועיון'
מיון' כ'א' דכיון' דאיכ'א' פ'גות' דרבות' ל'א' מס'קו'ן' מיתומים' שפרעו' תוך'
קטנים' ע'ס' וג'ס' בתשו' מהר"ף' ח'ל'ב' ס'ג' מיון' ל'יה' ס'ס'ך' כה'אחר' זמנו' דמ'ת'
ל'א' מתי' היתומים' קטנים' לומר' קיים' ל'ו'ס'י' בתשו' מהרש"ל' בעי' ס'ס'ל'א'
מיון' ק'ל'ו' ותל'ד' ל'א' מתי' היתומים' קטני' לומר' קיים' ל'י' אל' ק'ל' ג'פ'ט'ש' וכתב'
דנזק'ק'ס' לכס'יה'ס' ע'ס' וכו'ס' בתשובת' מהר"ם' א'ל'ש'ך' מיון' ס'ר'ף' וכו'
ק'ל'ו' ע'ו'ס' וכו'ס' ה'כ'ס' ועיון' עוד' בתשובת' מהרש"ל' ס'יון' ד'מ' כה'ן' ס'ו'מ'ר'א'
ס'ס'ך' דדוקא' כמ'תחלה' כע'ס' ה'ו'ס' כ'ך' א'ל' א'ס' הניע' ה'ו'ס' מתי'
הלוה' וקמלוה' כתחכ'ר' עמו' והצ'ד'ן' לו' הזמן' וייתר' לו' מן' החוב' אר'ן'
כפרעי'ן' מיתומים' קטנים' ע'ס' ואר'ן' דבריו' כרי'א' בזה' אל' כיון'
היה' בתוך' הזמן' כ'ל' ענין' כפרעי'ן' מ'ת'ן' : (ג) א'ס' ה'ו' כ'ו'
וקעמור' כ'ו' מ'א'וס' יתומים' קטנים' כע'ני' הכי' דאין' מקבלי' ע'דות'
אל' כפטי' בעי'ד' וקטני' כ'ס'ל' כפטי' דמי' אל' כ'ס'ו' מיתומים' גדולים'
א'פ'י' בע'דות' בעי'ס' מקבלי'ס' כפטי'ס' וגו'בים' מה'ס' וכמו' שכתב' א'ר'
לקח'ן' ר'ס' ק'י'ת' : (ד) מלוה' כששטר' כ'ו' כתב' הסמ'לי' שח'ע' ד'ליכ'א' מ'ת'ס'
דכשטר' אר'ן' לר'ך' קבלת' ע'דים' מתים' והיינו' משעמ' מק'יוני'
השטר' ס'ל'ו' אל' כפטי' ע'ל' דין' ור'ף' להטור' כ'ס'ס' הר'א' ל'ק'ן'
מיון' ק'י' כ'ו' ולי'ת' אל' לפר'א' ע'ס' בענין' כ'א'ן' שנתקיים' קוד'ס'
כ'ס'ת'ה'ל'ת' ע'ת'

עז

א' חקובע' זמן' לחבירו' ב (א) יותבעו'
תוך' הזמן' ואמ' ליה' פרעת'ך' אינו' נאמן' דחוקה' אר'
אדם' פורע' בתוך' זמנו' (והוא' הדין' ל'א' וכול' למד' מת'ת'
ז'ו) (מ'דכ' ר'ש' ב'ב') ג ואפילו' מיתמי' שמת' הלוה'
בתוך' הזמן' והניח' יתומים' (ב) ג'אשילו' קטנים'
נפרעים' מהם' בלא' שבועה' ד (ג) א'ס' היר'ה'
(ד) מלוה' כששטר' או' אפילו' מלוה' על' פה' והעמיד'
אביהם'

זו כשטוענים שח' כ'ו' ע'ס' וג'ס' באמת' נראה' לפי' עניות' דעתי'
עמ'ך' דאיכ'א' דלפי' כשטוענים' הורשים' שח' שיד' חוקה' דאין'
אל'ס' פורע' תוך' זמנו' וכו'י' מוכח' בתשובת' מהר"ם' שהניח' הטור'
לעיל' מיון' ע'ל' ס'ע'ף' כ'א' נבו' יורשי' ר'אובן' שכתבו' לשמעון' כששטר'
שמת' ר'אובן' תוך' הזמן' כ'ו' ח'ל' ור'ף' על' נב' דהקובע' זמן' לכתבו'
אינו' כ'א'ן' לומר' כפרעי' תוך' הזמן' כיון' שז' עדי' שפר' אר'ן' להכתי' כ'ו' ע'ב'
העדי' כשנביל' חוקה' זו' והעדי'ס' לריכ'ס' דרו'ס' וק'ירה' כ'ו' ע'ס' : ב'ל'פ'יון' א'ס'
(ב) א'פילו' קטנים' כ'ן' הוא' הסכמת' הסו'ס'ף' וצ'קור' ור'ל'א' תבעו' אחר'
כמו' שכתב' מהר"ם' כ'ה'ן' ספר' ב' ס'ו' ק'י'ג' ובתשו' הש"יכ'ס' ל'ס'ב' ז'מנו' ועיון'
מיון' כ'א' דכיון' דאיכ'א' פ'גות' דרבות' ל'א' מס'קו'ן' מיתומים' שפרעו' תוך'
קטנים' ע'ס' וג'ס' בתשו' מהר"ף' ח'ל'ב' ס'ג' מיון' ל'יה' ס'ס'ך' כה'אחר' זמנו' דמ'ת'
ל'א' מתי' היתומים' קטנים' לומר' קיים' ל'ו'ס'י' בתשו' מהרש"ל' בעי' ס'ס'ל'א'
מיון' ק'ל'ו' ותל'ד' ל'א' מתי' היתומים' קטני' לומר' קיים' ל'י' אל' ק'ל' ג'פ'ט'ש' וכתב'
דנזק'ק'ס' לכס'יה'ס' ע'ס' וכו'ס' בתשובת' מהר"ם' א'ל'ש'ך' מיון' ס'ר'ף' וכו'
ק'ל'ו' ע'ו'ס' וכו'ס' ה'כ'ס' ועיון' עוד' בתשובת' מהרש"ל' ס'יון' ד'מ' כה'ן' ס'ו'מ'ר'א'
ס'ס'ך' דדוקא' כמ'תחלה' כע'ס' ה'ו'ס' כ'ך' א'ל' א'ס' הניע' ה'ו'ס' מתי'
הלוה' וקמלוה' כתחכ'ר' עמו' והצ'ד'ן' לו' הזמן' וייתר' לו' מן' החוב' אר'ן'
כפרעי'ן' מיתומים' קטנים' ע'ס' ואר'ן' דבריו' כרי'א' בזה' אל' כיון'
היה' בתוך' הזמן' כ'ל' ענין' כפרעי'ן' מ'ת'ן' : (ג) א'ס' ה'ו' כ'ו'
וקעמור' כ'ו' מ'א'וס' יתומים' קטנים' כע'ני' הכי' דאין' מקבלי' ע'דות'
אל' כפטי' בעי'ד' וקטני' כ'ס'ל' כפטי' דמי' אל' כ'ס'ו' מיתומים' גדולים'
א'פ'י' בע'דות' בעי'ס' מקבלי'ס' כפטי'ס' וגו'בים' מה'ס' וכמו' שכתב' א'ר'
לקח'ן' ר'ס' ק'י'ת' : (ד) מלוה' כששטר' כ'ו' כתב' הסמ'לי' שח'ע' ד'ליכ'א' מ'ת'ס'
דכשטר' אר'ן' לר'ך' קבלת' ע'דים' מתים' והיינו' משעמ' מק'יוני'
השטר' ס'ל'ו' אל' כפטי' ע'ל' דין' ור'ף' להטור' כ'ס'ס' הר'א' ל'ק'ן'
מיון' ק'י' כ'ו' ולי'ת' אל' לפר'א' ע'ס' בענין' כ'א'ן' שנתקיים' קוד'ס'
כ'ס'ת'ה'ל'ת' ע'ת'

טורי זהב

ה'ל' השטר' לר'א'י' א'ר'ס' נכד' ה'ו' וכו'ס' ס'ו' ק'ל' לנעין' ער'ב' ע'ס' הלוה' כמו' שא'וס'ת'ס' בע'ל' וכו'ס' ל'א' א'יורי' בזה' ז'ל'פ'ו' לנעין' מ'מ'ר'ת' ס'כ'ו'ט'ו' אר'ן'
שיד' לומר' כח'ל' ע'ב'וד' כ'ת'ס' ס'ו' מ'ת' ס'ע'ף' ח' ור'ל'י' ה'ו' מ'מ'ר'כ'י' ר'א'י' נכד' ה'ו' וכו'ס' ל'א' ל'ש'ל'ס' לו' ח'ל'קו'ן' א'ל' דכ'ר'ה' דכיון' שכותב' מתוך' הממ'ר'כ'י' שנשעת'
חתימתו' ל'א' תת'ייב' עמו' נכד' חות'ס' עמו' אל'א' מ'י'ה'י' הממ'ר'כ'י' בידו' ל'א'תו'ן' דוקא' ח'מ'ן' ולא' לחבירו' החתום' עמו' ע'ל' מ'ר'ך' נ'ס' בזה' התקב'ל'ת'
מ'א'וס' א'ר'ס' שהול'ת' זו' הממ'ר'כ'י' נכד' כמו' שכתבו' כ'ס'י' כ' ס'ע'ף' ח' וא'ס' נכתב' ש'כ'ר' מ'א'וס' א'ר'ס' כ'ו' כ'ת'ס' ס'ס' כ'ל' : בש'ס' מ'הרש"ך' כ'ב'י' ד'ה'
נד'ע' כ'ד'רו'ס' ה'ל'ל'ו' כ'ו' ע'ל' ח'ן' א'ס' לו' ע'ס' וכו'י' וכך' מוכח' מ'ת' הר'א' כ'ל' ע'ל' ע'ו' ס'ו' ק'י'ג' ע'ל' ח'ן' מוכח' ל'ה'ר'ת' דדוקא'
כשטר' א'ר'ת' כ'ן' מ'ע'ס' דל'א' ה'ו' ל'ה'ס' ל'הלו'ת' כשטר' ח' ולא' בע'ל' ע'ס' וכך' מ'א'ע'ם' ק'ת' ל'שון' הטור' והתו' ב'ת' י'ו' ס'ע'ף' ד' ע'ל' כ'ו' ו'ל'ע' ע'ל' :

קב ס' עז

יבואר
הרמ"ם
וואו איבער
כן כ"ד
ויבא
הצ"ח
בש"פ
וכת' מוהר"ם
דוקא באמר
ליה פני
פלוני
ועכ"פ פלוני
שהיה לו להשי'
על לבו ולהשי'
בנית דין
שהיה' בחתמה
וכו' אבל אם
הגבר בנית
דין היתה
לויית' ובלה
מצינו להר"ם
וזה מביא
עדים שמה
עליו בפניהם
מה שמועין
לו הספור
ואמר
אחיו וזה
היה בחתמה
ומה שאמר
בחת' להר"ם
שפני שבעו
בהלואה וכתב
הרמ"ם שדברי
טעם ס' כ"ס
וזה וכן פירש
הרמ"ם ש
מותר' דרב
המכות
ורב' ש
ל' ס' בדברי
רב האנוני
במורה
כתב בת'
שער ג' פ' פ' א'
מהו מותר
דרב האנוני
ג' ודבר בת'
דאיה ודבריו
מהו דבר
ש' מה שאמר
וכו' וזה
למשנן ג' וזה
דענין ד' ג' א'
ד' וזה פ' א'
וזה' דאמרינן
בכתובות
(ד' ק"י ע"א)
זה היה ספק
שכבר לו
השדה וכו'
ס' מותר
דברה
ג' מה שה' אמר
דבריו וכן ב'
מקו' ב' א'
ע"טור וכן
כתב הרמ"ם

עד כאן לשון מור"ם ודברי טעם הן עד כאן לשון סמ"ע ועיין
בבית משפט וכו' לדין חילוק בין הוכיר פני פלוני
ופלוני ולעולם לא הוחזק כפרן אלא באומר מנה מניתי לך כו'
ע"ס וכן כ"ל וכן בר' ירושלמי כ"ג כתב מנה מניתי לך כו' ע"ס :
(יב) ודאי הוחזק כפרן
ואכ"פ דלקמן דים סו' פ"א א"ל
ע"ן להר"ם לא הוחזק כפרן
היינו דוקא התם ללא היה אלא
הודאה לתור ומשעל דמילי
דכדי לא דברו איכא מא"כ
הכא משמע שנתן לו מעות א"כ
ודאי ה"ל לזכור כתיבת המעות :
(יג) אבל אם טען כו'
שעמנו טענה - כ"ל דוקא הכא
כיון שבעדים לא היה ההלואה
משם בעיניהם רק שאמנו שנתנה
לו דרך הלואה והלכך כיון שאינו
קייב חלף מחמת פיו וכל לומר לא
שמתי הודות כיון שלא ראיתי
עדים כו' אבל אם העדים ראו
ההלואה משם בעיניהם אינו
יכול לטעון שום טענה וכדכתב
הרמ"ם והמחבר לקמן סו' פ"א
שפי"ג י"ב דכל שראו ההלואה
ואמרו כהמנה מעידים עליה
ומשעל דכתב הרמ"ם שם הבית
כ"י בסוף סו' ל"ב דנת דמי
הלואה להודאה דהודאה יכול
לטעון להשעות הודותי מא"כ
בהלואה שהטענה נגזר מיד
ולא יזכרו כהדו אלא לסקרי
ומשעל דהודאי יכולים להשעד
תם שזה חיי' לזה ע"פ סוף שראו
ההלואה ולא חיי' לזה לטעון
לא שפתי לקח בהלואה כיון
שלא ראיתי עדים אלא ודאי כל
שראו ההלואה משם לא מהני שום
טענה כן כ"ל בדור : (יד)
וקור וזהו פרעתי כו' כלומר
שאמר שנתתי לך ל' ונתן מ"ד
קור ואמר פרעתיך אחר שפלוני
מב"ד כיון שהוחזק כפרן לאותו ממון כבר שוב אינו נאמן לעולם
לטעון ע"פ פרעתי עד שיביא עדים שפרע : (טו) אבל לא
לממון אחר * אפי' כבר בק' והפוזק כפרן כ"י אשע על כ"י
האחרים כדלעיל סו' ע"ה בעיני' וכו' פ"א בעיני' וכו' וכו' וכו'
הסמ"ע ס"ק י"ג כתב בתשו' רשב"א סי' תקמ"ה ב' שברעו עליו
שגב טענות מביית ראונו דהוחזק כפרן ע"ז זה על כל טענות
שמוציא על ראונו עכ"ל ד"מ ו' עכ"ל * סמ"ע וכו' כ"י ס"ס סו'
בשם תשו' הרשב"א ובתחת דין זה ל"ב בעיני' דלמה היה הוחזק
כפרן כולו' ולאמר משי' דכיון שגב מקמתן בעיה חסד שגב
הולך וכו' להרשב"א כסברת הרמב"ם דלקמן כו' ל"ב בעיני' ע'
דקשוד שמוציא שער שנגזרו כשבע היסת ונפטר וכו' כיון שנת
ראובן האלמנה פטורה וכן מיידי בתשו' רשב"א להדיא בראובן
שנתן וקמתו בידרה שגב מקמתן ולפ"ו לדודן דק"ל כסברת
האחרונה דלקמן סו' ל"ב לא הוחזק כפרן לשאר הטענות ונס
בתשו' רשב"א נפיה שם חס"ס בזה שם בהתיישב בדבר ע"ס :
ובריב"ש סו' ש"ד כתב אין ספק שראובן הוחזק כפרן ואינו
יכול לטעון עוד פחות מפנים כלום וכלמן שמועין
עליוהם לומר עדיין הם גירו ונס דשויו החפכים נאמן שמועין כל
ול"ע אמאי יהא נאמן על שויו החפכים בלא שבעה הלא ע"ז לא הוחזק כפרן וע"ל סו' ע"ה וכו' : (טז) ונאמן כו' שאמר
כל אדם דנהי דהוחזק כפרן מ"מ לא נעשה חסד ודמי כאשר כל אדם לממון אחר ועיין בתשו' מהר"ם כהן' ג' סו' ע"ז ע"ז ונתן
מביט ס"ב סו' רפ"א ורס"ו ור"ג : (יז) מי שהודה בכ"ד כו' דין זה הוא מהסוד והטור ק"י שם בהורה על שער או כתב ודו
שהל' הוא שחייב לו וכן חשעו מהם שדבר הר"ב ה"ה וכו' אף אהיית' עליו כתב ידו ובהו מתורן מה שהקשה בסמ"ע ס"א י"ח מה
קידש הר"ב בזה הא כבר כתבו המחבר לעיל ס"ג דספיר חידש דלפ"א בשער גרע ע"פ וכו' ה' הונגד להדי' ומביא ב"י כ"ס פ"ב שם
לתקן כן הדורה על שער אינו נאמן לומר שוב כותרי אע"פ שחייב עדים וע"ס ה"ל הר"ב דלמן חילוק וכדעת הטור : (יח)
נוטל בלא שבעה - היינו קודם הפרעון ויכול להחזיקו וכול להשיגו הוסיף אלא כפרע
מקו' ב"ס (ועיין לעיל סו' פ"ב בעיני' ד') מוז מאס טען שפרעו קודם לכן אינו יכול להשיגו הוסיף אלא כפרעון
סעיף א' מאס דכיון דטען מתלה לא לוייתו הרי הודה שלא פרע קודם לכן והודאת בע"ד כק' עדים דמי מא"כ כשאר הוחזק כפרן :
וכא

פלוני ופלוני דה"ל להשיב לבו על מה שבעה בפניהם ולהשיב
לו כ"ד איתו מנה היתה בחתמה או כפרעון חזני אבל אם טענו
בבית דין שסם מנה הלוית' והלא מצינו להר"ם וזה מביא עדים
שמהם כו' כפרעון מנה שמועין לו כשאר וזהו מנה הרי
מתנה ומה חתמה להר"ם הוא
פני שבעו כהלואה עכ"ל
מור"ם ודבריו טעם הן : (ה"ט)
וכאן עדים שמהם לו כ"י מסמ"ע
בשם בעל תרומות דלפ"ו בעד'
מיוחדת דל' ר"א משלוק זה ואמר
חילוק זה בעש' הוחזק כפרן
על ידו : י"א ושמו שכתב
לו דרך הלואה כו' דוקא כאן
שמועין שנתן לו מעות הוחזק
כפרן מא"כ כשמועין שורה לו
סמ"ע וכו' ס' הטור ב"י ל"ב וכו'
דאם איך לומר דק' השטאה
הורה לזה : י"ב וזהו וזהו
פרעתיך כו' אף אם אחר אחר
שכתב עדים פרעתיך ל' אינו
נאמן לומר שכבר פרעו כבר כתב
זה ונדול מזה דקמ"י אס בלא
עדים ואמר שזה אינו
נאמן וכו' וע"ד : י"ג אבל
לא לממון אחר * וכתב
בשמות רשב"א סי' תקמ"ה ב' ש
ברעו עליו שגב טענות מביית
ראובן וספק דהוחזק כפרן ע"ז
זה על כל טענות שמוציא על
ראובן עד כאן לפ"ו ד"מ ו' :
ד' ונאמן עליו שכתבו
דקדק לומר שכתבו להודות
דעכ"ל כ"ס דר"ך שבעה ואפי'
זה לזה זה שער בנאמנות אינו
נוטל בלא שבעה כיון דנרע
חוקת נאמנות דידה וכמ"ס
הטור והמחבר לעיל בסמוך ע"א
סעיף י"ג ועיין פרשה : ט"ז
וכן אם הוסיף עליו כו'
מתנה בעל פה וע"ן להר"ם
והוסיף עליו כתב ידו אס מקיימו הרי זה הוחזק כפרן דומה ל"מ
לפני זה בהויס' עליו ע"ה בעיני' וכן הוא משמעות' השור
אלא שהמחבר כמשך אחר לשון הרמ"ם שכתב כאן ל' שכתב כ"י
שמועין וכתב סבו המחבר כ"ס זה ב"א ע"ה וזהו וכתבו כאן
לממון דלפ"ו בתי' אינו נאמן לומר פרעתיך אחר שקיים
חתימתו ולעיל לא חייבי אלא בלא תור ב' לומר פרעתיך תלה
וק"ל : ט"ז ואינו נאמן לומר פרעתי כו' קראתה דסמך
ליה לפני זה כמ"ס ב"ס ונס אבל הוחזק כפרן ה"ל ק"י : י"ז
או וביא עדים שפרע פי' שפרע בפניהם אחר הכתיבה דהא כבר
כתבא בעיף א' דאף אם העידו עדים שזהו ופרע לא מהני :
י"ח מי שהודה בכ"ד שחייב לכתבו כו' ל"ע מה מידש
מור"ם בזה הל' כתבו המחבר לעיל בסוף כ"ס : י"ח
נוטל בלא שבעה כבר כתבתי לעיל בס"א דלוי' דומה
לקשוד אף לו ריעות' בממון זה והמחבר תור וכתבו כאן לממון
הכלל דל"ע ש' הוחזק כפרן בלוי' ע"ן שיהיה דיוכן ונס
לכתוב עליו דלפ"א ירטה להעיל מס' עליו אין כו' כ"א
חדס

כרס
כ"ל
קור
ע"א
ע"א
ע"א
יודע
וע'ע
מחור
וחס'
כ"ס
אמר
ואל'
מזה
לדתי
לדו'
לאת'
ע"ע
כ"ס
וכו'
זה ב'
אין
העו'
משה
וכר'
כ"ס
כ"ס
כ"ל
הכח
ע"ה
כ"ס
לכו'
עומ'
כ"ס
הכ"י
סוף
הית'
וכמ'
אח'
כ"ס
דכס'
ע"ן
בשם
כ"ל
בתי'
בתי'
ע"ן
בתי'
חור'
סו'
הקו'
ע"ל
לקח'
בשע'
ע"ן
כע"ה
פעי'
דכ'
קוב'
כהר'
שכס'
מלד'
כ"ס
דכס'
לוי'
א"ל
שם
כפר'
כ"ל

מאירת עינים חשן משפט עועז הלכות מועין ונמען שפתי כהן קצר באר הגולה

עמ' : ה' פט' אף מירי שמים הטעם כיון דלא תבני... פט' המלואה עמ' ל' קדקד ואין הלואה מוקדקת... עמ' חס' מוקדקת ולי' להלוואה לטעון ולא תבנו דכתב המחבר... כט' זה קדוים ככל לוי' דשמי' הם דיכולין כל א' מהמלואה... לומר ששענו מהלוי' שירדע שכל א'...

הוא לא תבנו ליה אלא הוא מעצמו אומר אחר... מכם הלואה ליה ואני יודע איהו ה' (טו) פטור (טו) אף (יז) מירי שמים (יח) וי' שלצאת ידי שמים צריך לתת לכל אחר : עז דין ב' שלוו מאחר ודין שותפין שלוו א לברו . וכו' י' א סעיפים :

א' א שנים שלוו באחד או שלקחו מקח א' (א) או שקבלו פקדון ביחד (המגיד פכ"ה) א' ב' פטור (ב) ב' כולו פה (ד"י) ב' ב' (ג) כ שניהם ערבים זה לזה אף על פי שלא פירשו ג' ואם אין נכסים לאחד מהם גובה מהבדיל הכל אבל אם יש לו נכסים ג' (ד) לא יתבע הערב תהלה (כ"ט) לו ד' דין ערב כולו דבר (ו) וזכרה מכל א' החצי שהוא מול עליו (אלא אם כן פירשו בהדיא פה)

לפקדן סימן א' כתב הסמ"ע עמ' כ"ט יב כמו שכתבתי ע"ס : (יז) מירי שמים . ואם אחר מעצמו אביו של אחד מכם הלואה ליה מנה ואני יודע איהו מכם בבא לנאת י' ל' כ"ט כלקחן סימן א' ס' כהנ"ה : (יח) וס' אומרים שללאת י' וס' ללקחן סימן א' ס' כהנ"ה ככתב בספר הרמב"ם דלוק וק"ל למה לא הני' כחן שהעיקר ככתב הרמב"ם דלוק לוקח לנתן כזה כיון הלאה לפקדון וכן הוא להדיא כבעל"מ סוף ערב ל"ט דהלאה סוף לפקדון וכן מוכח להדיא בעור כאן שכתב שמדברי הרמ"ם נראה דפטור כאן אף לנאת י' והרי הרמ"ם לא כתב דכ"ט אלא בפקדון :

עז (א) או שקבלו פקדון כו' כתב הר"ב בתשו' סימן כ"ו וז"ל ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

פקדון אלא מירי דהתם כהדיבור בפירש וכומו ששנינו מתנה אומר חכם להיות באו' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ב' אומרי' שקבלו השמירה ביחד לא אחרי דל' ערב בעד חברו וצ"ע בכתב המ"מ פכ"ה מה' מלואה כשם הרמב"ן דל' הפקדון כגמ' דרובו כ"ל אלא מהס' י"ל דהרמב"ן לא איירי בכתב הרמב"ם דל' כו' ור"ה מה' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי לה' בני דל' דליתא פ"ק דכ"ט מסר אורי כמ"ס שם הרמ"ם ולא חכינו שמי' וזה שכתבתי שיש ערב בעד חברו עכ"ל ולא נקרא לבע"פ דכ"ט הרמב"ן

ל שטט
בנה"ט
בן ה"ח
בטור ג' פסק
רש"י וכו'
הרמב"ם
בדאמרינן
בפ"ג
דקידושין (דף
מ"ג ע"ג)
אלא מעת'
קדש אשה וכו'
ש"מ * דכל
תנאי שבני
ארס מתנין
ומיימיין
ביניהם אין
שידוך לומר
משנה חביבך
מרבית והנ"ל
פ"ג והנה'
פ"ט טוען
בכ"ז מ"ט
רמב"ם ר"ט
פ"ו מה' טוען
והניחו העור
ובתב סכ"מ
שם שכתב
רבינו מ"מ
שם במשנה
ע"ב שאמר
בפנינו הורה
וכו' כלומר
בדרך הדיקה
מ"ט ע"ג
מסעי' ג' כ"ב
יהיה וכו'
כלומר אם לא
הזכיר הדיקה
ומהוה' ע"ג
שם ר"ט וכו'
בשם ר' ויהי
אמר אם היה
מתכוין לו
בדעות וכו'

עד כאן לשונו וכן הוא במ"ג דף קפ"ב סוף ע"ג וז"ל פ"י רבינו
שואל דוקא בדבור כנגד דבור זה טוען זה מאיבן לרדך לומר
אתם עדי אכל אתם היה תנאי מקיים בקניין למעשה אין לרדך
לומר אתם עדי וראיה מדאמרינן פ"ג דקדושין ח"ל מעשה קדש
אזה בפני שנים ה"ב דלרדך לומר
אתם עדי עד כאן לשונו קמ"ט
בקנין ל"ל דע"ס הוא וברך לומר
תנאי מקיים ביניהם לפניהם כו'
וכן הוא בהנה"מ מ"י ובה"ג אשרי
שם וכו"ג איתא בתוה"ס פ"ג
דקדושין שם ע"ג ב"ד מ"ג ע"ג
ועיקר הדבר שמואל' בהנה'
אשרי פ"ג ע"ג שם ע"ג : (טו)
או שנתק התבוע כו' דלתיקא
כהודאה דמיא וכתב הע"ל
העיסור דיש אית הודאה דה"ה
אם אמר התבוע כחובו ונתק
לזה דכותבי' דלא גרע ה"ה
שתיקא משתיקא דתסתת הודאה
ע"כ ל"ל שהתבוע ידוע בעל פה
והתבוע אומר כחובו לעשות
תבוע בשטר ונתק לזה לא גרע
ה"ה שתיקא משתיקא דתסתת
הודאה כשאיך התבוע ידוע להיות
חוב תבוע ע"מ כ"ג הכא התבוע
ידוע ונתק ה"ל שתיקא כהודאה
לכתוב שטר : (יז) ל"ל

גם במ"י זה כ"כ העור כסכ"ו ע"ג : י"ח אכל וכול לשעון
פרעתי ללך עדיף הודאה זו מחלו הלה לו בעדים דק"ל הילום
בעדים א"ל לפרעו בעדי' וכמ"ס העור והמחבר לעיל ר"ס ע"ג :
י"ט לא שמעתי להשיבך משא"כ כשהניחו מתחלה וז"ל הן
ד"ה' להשיבו ג"כ אחר כך לומר
בו ולומר לא תהיו עדים כי
להשעו' כתבונתני : כ'
והש"ס על פיהם המחבר קי"נ
ושינה בהעמקת הרמב"ם שרי
ברפ"ו דטוען כתב דאם הורה
בדרך הודאה וע"ג א"כ להדי'ם
מש"ס על פיהם (כשהעדים
הסכימו איתו דכל הודאה גמורה
לכירו איכסי) ואם טען שלא
להשיב כחובו שומעין לו גם
בסמוך ככ"ד כתב המחבר דיכו'
לשעון טענת השבעה אפילו
כהודאה גמורה (ועפ"י שם
כתבתי דלף לדברי העור ל"ל
דהרמב"ם איירי שם בלא הודאה
גמור' מ"מ הוכחתי שם דהודאה
גמור' כמו איירי ע"ג) ודף דלא
איירי כאן המחבר עדיין טענת
שלא להשיב מ"מ לא ה"ל לומר'
ולכתוב מש"ס על פיהם כיון
דכ"ד טוענין לו שלא להשיב
כתבון וכמ"ס העור והמחבר
בסמוך סכ"א וחסר מש"ס הרמב"ם פ"ג דלא טענין עכורו
גם טענת שלא להשיב וכמ"ס הטו' והמחבר בשמו בר"ס כ"א מ"ה
סתם וכתב כאן ומש"ס על פיהם ל"ל כאינו טוען טענת אלא
להשיב וזה דוקא : והיות נראה מש"ס דעד הכה ונס מתקן
והלאה איירי בהסדה ה"ה ע"ג תביעת מכה ל' ב"ד
וכשהודאה היא על ידי תביעה לא שייך ביה טענת השבעה
וכמ"ס העור וזו"ר שם בהנה"ס כ"א וצ"ע שהתבוע וכתב אמר
בפנינו עמו כו' ולא הזכיר תביעה וגם כיום וכתב וצ"ע שאין
התבוע עמו ובא"ש ע"ג לכת' א"ן דתבוע' מ"מ לא שייך דכתב
אצ"פ אין התבוע עמו ל' אצ"פ משמע דעיקרו מהתבוע עמו
איירי וז"ה כיום וכתב מש"ס על פיהם סתם אלא שאנן נא
ללמדנו רבותא דאצ"פ אין התבוע עמו מחשכין הודאתו
שהיתה

ששמתי להשיבך ע"י בתשו' מהרש"ף ספר ג' סי' ל"ח. כתב
בפסקי מהר"מ רקנעו מ"י תכ"ז ח"ל פסק רי"א דשתיקא כהודא'
דמיא וכל היכא דיש למלית שתיקתו כעבור שמשב בלבו מה לומר
לא אמרי' שתיקא כהודאה והכל כפי מה שב"ד יוכלו להכין
דעתו שלא שותק כדן ע"כ וכו' בהנה"ג אשרי פ"ג האפקיד בשם
א"ן באורך ונתר וע"ס ויש סעך לזה ממאי' דאמר' התם
בש"ס פ' האפקיד דף ל"ו ע"ג ומ"ד ה"ה שתיקא דהכא לאו
כהודאה מ"י אמר ל"י ה"ה דשתיקא לבל תדומד דלמינא ה"ה הוא
וע"ס ועיין בתשו' מהר"מ פד"ה ס"א מ"י מדון שתיק' כהודאה ועיין
תשו' מהר"מ סי' ק"י וסי' ק"י דף קמ"ו : (יח) אמר כו'
הרינו מודה בפניהם כו' אמר כן דרך הודאה גמורה כו' אין
לשון המחבר מדוקדק בעיני דכיון שאמר הרינו מודה בפניכם הרי
זה הודאה גמורה כמ"ס העור טע"ג י"ב כתב הרמ"ה דה"ה כמי א"ס
אמר ה"ר טו מודה בפניהם אין ל"ל אתם עדי כו' וי"א א"כ העור

וכ"כ הרמב"ם הורה בפני שנים דרך הודאה גמורה ולא דרך שית : כו' הוינו נמי בפאמר א"י מודה בפנינו כו' וז"ל הרמב"ם המורה בפני
שנים שם לפ"ג ח"ל מ"ה וז"ל בדרך הודאה וכו' נדון שיהא כו' כוונתו שפסק לשם עדות או שאמר א"י מודה לפניהם כו' דזה
הו הודא' גמורה וכמ"ס לקמן ב"כ שפ"ו : (יט) דרך הודאה גמורה כו' אמר כ"ב שהרמב"ם הוסיף כן מדברי הר"ף שם
ג"פ והב"י כתב שלמד כן מהירושלמי דקאמר אתם היום מתכוין למסור לו עדותי מתקיימת ומש"ס אלא כדכ"ד זה ודברי זה אלא כמ"ס
לקמן טע"ג י"ד ה"ך ל"ג בארבות ע"ג :

וראותי במ"ג דף קפ"ב סוף ע"ג וז"ל שם שנינו כדריקת העדות אם אמר ח"ש בלתי אמר ל"ג שהות חייב לו לא אמר כלום א"כ
היה מתכוין למסור עדותו כדא"ר בירושלמי עד שאמ' בפנינו הורה לו משמע הלאוון שנקבנו לשם עדות ובדרך הודאה
אמר כך אכל אתם לא אמר לו כן אינו מושיב עד שאמר אתם עדי משיב ליה לר"ב דאמר לרדך לומר אתם עדי פ"ו בלא קנס לשם
עדות שלרדך שיהא ניכר בדרך הודאה אמר כך ה"ה ה"ה ונתתי מקדכרש בתשובה אחת עכ"ל והובא בהנה"מ מ"י רפ"ו מה' טוען
והעמקתי דבריהם לדעת איזו מקרי הודאה גמורה * גם בהנה"מ שער מ"מ ח"א כתב וז"ל ודע וכתב כי האודה בפני ב' בלא אתם
עדי אף הודא בפניהם כאלה החומים להעיד עליו ואמר דבריו כאלה האומרים בכל לבבו בדרך הודאה שלמה ה"ו כמו שאמר אתם עדי
וא"ל משמע אני כדך וכו' וכ"כ ה"ר מהו ז"ל כו' עכ"ל * ומדברי כולם למד דהיכא דלא אמר בדרך הודאה גמורה א"י ודע
שהעדים עומדי' שם ללא כלום הוא וכן משמע מדברי כל הפוסקי' ודלא כמ"ס במדרכי והנה' אשרי בכתובות ר"ס הגושא * גם מ"ס
שם תימא לר"ב כו' לפע"ד אינו תימא וע"ג :

וכתב בתשו' מהר"מ אלשיך סי' ו' דה"ה אם אמר מודה א"י הו"ו הודאה וכ"כ נמוקי יוסף פ"ב גם פאעו' אהיה דכתב הר"ף
התם שא"ס אמר בלאוון הודאה דבריו קיימי' כגון מודה א"י שמה' לפ"ג ב"ד כו' וישמע' שם בדברי מהר"מ אלשיך דח"פ'
לא קנס הוא אם אמר בלאוון מודה א"י הו הודאה וכן משמע בתשו' מהר"מ סי' ק"י * והיה כתב שם
מהר"מ אלשיך שם אמר תדעו שאני חייב לפ"ג מנה לאו הודאה וכן משמע בתשו' מהר"מ סי' ק"י * והיה כתב שם
קמ"ו ור"ב וכתבו מהר"מ אלשיך סימן כ"ד וס"א ק"ל : (ב) אצ"פ שלא אמר אתם עדי ואצ"פ שאין התבוע עמו כו' משמע
דכל שכן אם אמר אתם עדי דמהני תפילו אין התבוע עמו וא"י לטעון שום טענה דאין לאמר אתם עדי כלום ודף לרמב"ם והמחבר
לקמן בתמלת טע"ג י"ד בהודאה דרך הודאה גמורה דיכול לטעון שלא להשיב הודאותי כשהודה שלא בפני התבוע מ"מ באתם עדי א"י
כלום וכן משמע להדיא מ"מ ה' האמר דפ"ו מה' טוען ח"ל וכו' שדכינו מפרש הודאה זו כפאמר אתם עדי או שהתבוע
עמו כו' אכל' הטור כתב בסוף ע"ג דא"ס שלא בפניו אמר ה"ה לעדים א"י חייב לפ"ג מנה וזהו על"י עדים לאו כלום הוא כיון שלא
היתה הודאה בפני המלוה עכ"ל וכ"כ עוד העור לעיל סי' ל"ב טע"ג ט"ו וכו' המדרכי פ"ו ב"ד ובתו' פ"ו ע"ג * וז"ל עיקר
הרמב"ם וז' התמיד בזה דמשמע דא"ס משמע בכל דוכתא דאין לאמר אתם עדי כלום : ובתשו' מהר"מ ח"א פ"ג ר"ס ב"ל י"ד
סימן פ"א וס"ב סימן ג"א הנין דלהרמב"ם אף באתם עדי יכול לטעון השבעה כשהודה שלא בפני התבוע ואין דבריו מוכרחי' וכבר
התעורר עליו כע"ל מ"י לחם משנה רפ"ו מה' טוען ע"ג : **שוב** דאיתי בתשו' מהר"מ ל"ב ספר ג' סי' ל"ח שהוה עמו
פסקתק בזה ככוונת דברי הרמב"ם אכן לא הטיח שם דברי ה' המגיד ע"ג * ולפי טענות דעתי אין כאן פסק דכוונת הרמב"ם
כוו

טורי זהב
פיהם כמ"מ דחק לוישכ ל"ל כאמר שכתבין שלא להשיב כמ"ס בפע"ף י"ד ונל"ג לוישכ דברי המחבר שמויירי שהמורה
טוען כפי' משמע הויתו כך וז"ל אצ"פ השבעה שלא להשיב דה"ה עולם שכתבין להשיב רק נתכוון להשעות וזה ודאי
אין

גם
מדכ
קאמר
וכן
התשו'
התם
ביניה
ל"ה
כ"ל
כ"י
כ"י
וכו'
כ"ה
כן
מחבר
סימן
שמו
בין
לאו
ל"ה
שמו
ש"ס
חייב
כ"ה
אמר
התם
ג"כ
ע"ג
ה"ה
ד"ה
מיוך

ע טור סי' נ'
בס הרמ"ם
שם בס'
הרמ"ם שם
וס"כ הר"ף
ואינו הרא"ש
במשנה
וכ"כ ש"ס

כשנבע והודה לו ובאמת ברמ"ס נוס' נוסח דס"ל דאף כמודה
מעלמו י"ל משנה וכמ"ל לעיל ס"ה ס"ק י"ב אבל על המחבר קשה
ובעל כרחק דמיינו כאן מהשטח דאלו השננה אף בהודה דרך
הודאה נמורה וכול לעינן להרמ"ס והמסבר לקמן בתלמ' סע"ו

ה הודה בפני ערים הוראה גמורה וחזו ליה שהרי
אחריו אע"ג דלינתהו לעירי הוראה כא
כי אתו עירי ראייה ומסדרי דאורי קמי הנך חייב:
ה הודה בפני ער אחר
הוא

מיעד שנפניו כעשה ההלכה או הגוילה או הפיקדון וכמ"ל השור
בשמו כאן ובס"י ל"ב ע"ג:
והעדים

וא"ל לפי מ"ה שם שדעת הרמב"ם והרבה פוסקים דאף כמודה
(כב) הודאה בפני ער אחד כו' והבעל המאור חולק וס"ל הודאה בפני ער א' לא
שהודה בפניו וס"ל אהם עד ומייאזו השור בסתם לעיל ס"י ל"ב וכן דעת הראב"ד ור'
הוא והבעה"ש שער מ"ב ח"א מביא דבריהם וחלק עליהם מהא דק"ל כל מקום ששנים
וכלל"א הוא ככול' ש"ס ותו דנכסינן פ"ו זה בורר הודאה אחר הודאה מעטרס"ס כו'
הגם בכל זה ומירצו ו"ל בס' המאור פ' זה בורר עד שיאמר בפניו הודה לו מדקמתינו
פלוני אמר לי והכא קתני בלשון רבים בפניו הודה לו ולא קתני עד שיאמר בפני
שאין הודאתו כלום אפי' אמר לו אהרן עד ולא מאתני משפחה אי כבר בהודאתו ולא מחייב
שמילי דכדי יכנהו עד שיאמר לשנים אהם עדי והיינו דאמר' התם כפ' חוקת הכתים
שקיוס שטרות בסמות מנ' אינו כלום כך הודאה בפחות משנים אינה כלום ולא
מחייבו שבוועה לפי שערך חייבו פיו הוא שמחייבו בהודאתו ולא העדים לפיכך
שאין הודאתו בפני שנים אין הודאתו הודאה ואע"ג דאמר' לקמן הודאה אחר
דאודאי ליה קמד' אודאי לי קמי פלגיא אלא חלמא הודאה קמי חד סהדי הודאה היא
הו ליה הודאה בכני שנים וכפ"ק לן מדין השטח אבל בער א' כי ליכא אחריו' דמטרפ'
בעגמיו דברים אלו בטוב טעם ולדעת:

שהיתה שלא על דרך שמה להודאה גמורה: כא כי אחריו
רציה ומסדרי כו' לשון השור חייב להודאה כהלכה דמי וכו'
היכי דנני הלוואה לא בעינן עד דחוקק להו להני סהדי חספא
אלא מן חזו מו ליה מהימני לטאסדרי עליה נבי הודאה כמו אע"ג

דלא מקבל להאסדרי עליה
מהימני דמשעת הודא' מחייב
ליה והני גילוי מילתא בעלמא
כיכתי עד כאן אצטו: כב
הודאה בפני ער א' כו' לאפוקי
מבעל המאור דאמר דלוק עד
אח' כחשכ לכלום היכא דאינו

מיעד שנפניו כעשה ההלכה או הגוילה או הפיקדון וכמ"ל השור
בשמו כאן ובס"י ל"ב ע"ג:
והעדים

וא"ל לפי מ"ה שם שדעת הרמב"ם והרבה פוסקים דאף כמודה
(כב) הודאה בפני ער אחד כו' והבעל המאור חולק וס"ל הודאה בפני ער א' לא
שהודה בפניו וס"ל אהם עד ומייאזו השור בסתם לעיל ס"י ל"ב וכן דעת הראב"ד ור'
הוא והבעה"ש שער מ"ב ח"א מביא דבריהם וחלק עליהם מהא דק"ל כל מקום ששנים
וכלל"א הוא ככול' ש"ס ותו דנכסינן פ"ו זה בורר הודאה אחר הודאה מעטרס"ס כו'
הגם בכל זה ומירצו ו"ל בס' המאור פ' זה בורר עד שיאמר בפניו הודה לו מדקמתינו
פלוני אמר לי והכא קתני בלשון רבים בפניו הודה לו ולא קתני עד שיאמר בפני
שאין הודאתו כלום אפי' אמר לו אהרן עד ולא מאתני משפחה אי כבר בהודאתו ולא מחייב
שמילי דכדי יכנהו עד שיאמר לשנים אהם עדי והיינו דאמר' התם כפ' חוקת הכתים
שקיוס שטרות בסמות מנ' אינו כלום כך הודאה בפחות משנים אינה כלום ולא
מחייבו שבוועה לפי שערך חייבו פיו הוא שמחייבו בהודאתו ולא העדים לפיכך
שאין הודאתו בפני שנים אין הודאתו הודאה ואע"ג דאמר' לקמן הודאה אחר
דאודאי ליה קמד' אודאי לי קמי פלגיא אלא חלמא הודאה קמי חד סהדי הודאה היא
הו ליה הודאה בכני שנים וכפ"ק לן מדין השטח אבל בער א' כי ליכא אחריו' דמטרפ'
בעגמיו דברים אלו בטוב טעם ולדעת:

ולפי שדאיתו הרבה פוסקי' חולקי' על הבעל המאור והחולק הראשון הוא הרמב"ן בס' המלמות
ולפע"ל דברי בעל המאור נכונים לכן אכתי כל דברי הרמב"ן בס' המלמות ואיבי עליהן ובה
הפוסקים ו"ל הרמב"ן שם אחר הכותב וזה היה אוקימתא דאוקימתא דאמר ליה לכל מה
אדמי' לה דהיינו הודאה אחר הלוואה ועוד דמעיקרא לאו משום האי טעמא מוקמי' לה
מאי שאל הלוואה אחר הלוואה ומה הודאה אחר הודאה בזמנה דקמסדיה היא לא
בן קרחה כוליה מעטרס"ס כדאסיקנ' כמו וכן הלוואה אחר הודא' מעטרס"ס כאן כו'
אלא עד בהודאה מעטרס"ס א"ל הודאה בפניו הודאה היא אבל בעלי פכר' זו ריב"ז
הודאה והל"ך לו למירצו הוה אלף שאין דבריהם על מה שסמכו ומה שדקדק בעל
בפני שנים קיוס שטרות בשלש דבי ריב' דקיוס שטרות ליתו בסמות מנ' אף הודאה
משמע דהא הודא' לאו לקיוס שטרות אלא כהכח' ש"ס א"ל קנין זה' כ"ס התם הודאה
וה"ה מסוג' דמשמע כעשה חליפין דקנין סודר בפני ער א' קנין הוא ואפי' בלא
וה"ה מסוג' דמשמע כעשה חליפין דקנין סודר בפני ער א' קנין הוא ואפי' בלא
וה"ה מסוג' דמשמע כעשה חליפין דקנין סודר בפני ער א' קנין הוא ואפי' בלא

והנה מ"ה הרמב"ן ו"ל והא הוא אוקימתא כו' אדמי' לה כולי' לא ירדתי לטוף דעתו
מ"ה הרמב"ן ו"ל והא הוא אוקימתא כו' אדמי' לה כולי' לא ירדתי לטוף דעתו
מ"ה הרמב"ן ו"ל והא הוא אוקימתא כו' אדמי' לה כולי' לא ירדתי לטוף דעתו
מ"ה הרמב"ן ו"ל והא הוא אוקימתא כו' אדמי' לה כולי' לא ירדתי לטוף דעתו

ומ"ש הרמב"ן ו"ל אבל בעלי פכר' זו ריב"ז להעמידה כו' גם הרא"ש פ' חוקת הכתים
מהא דקאמר בש"ס דאחר ל' לכל מה וחד בההוא מנה דאודאי קמד' אודאי קמי
המאור כשמר מה התיירן וכמ"ס) וגם אין מריך לזה התיירן אלא שפיר' א' לתרן כמ"ס
בפניו כעשה ההלכה או הגוילה או הפיקדון וכמ"ל השור בשמו כאן ובס"י ל"ב ע"ג:
והעדים

ומ"ש הרמב"ן ו"ל דמההוא דפ' ח' איפכא משמע כו' ויש ראייה גמורה מ"ה הובא
והתבונה התם והפוסקי' בכמה דוכתי אהן כפ' ק' דמנהדרין דף ו' ע"ב משקנת
שם דוחין ראייה וו דסתם גורן מליוין בה בני אדם וכו' במדרכי פ' חוקת הכתים
שאין הכל מודי' בקנין ובזכרים דקנין בפני שנים דרוקא וכן הוא דעת רובנו
הוא כמ"ס הבעל העיטור אות הודאה והבעה"ש שער מ"ב בשמו וכן משמע
דקאמר מחאה בפני שנים ואין מריך לומר כתובו מודעא בפני שנים ואין ל'
כתובו הודא' בפני שנים וכו' כתובו קנין בפני שנים

טורי זהב

אוכו כיון שהודה בהודאה גמורה כולי' לישב דברי המחבר אבל האמת יורה
בפניו או לא וכמ"ס המחבר בסעף י"ז לדעה הראשונה שהיא הרמב"ם ומה'
שכ"ל בתוס' וקראו שפניו הודה וע"כ לא שייך שלא להשאיר:

פע"מ י"ך

ובמי סכום ה'ת"ל' ו' ולא טענת שלל להטבע העו' ומכיים ובתכ
 ו'ל' סל' למה זה דומה למורע חובו כפני עדים שהעשה נגמר
 בהלכותיו ואין ס'ל' אדם עירי אף כן ההודאה כמורה בעדותו
 ו'א'ל' אדם עירי וכן כמאמר להכירו מה'ע' גופיה וכס' א'ל'ל'
 אדם עירי ו'א'ל'ל' כתבו ד'ל'ל'ל'
 כתבו א'ל'ל' כהסוף חייב עלמו
 בהודאתו שלל תפא עליו כמורה
 בעט' כלל טענה לכחוב א'ל'
 במחילה וטעור א'ל' ע'ל' וע'פ'ר
 מ'ש' עור וע'ס' אחר : **סד**
 וכן א'ל'ל' כתבו מור'ס' כתבו
 כ'ס' ל'ט' ס'ג' ו'ל'מרו' מח'ל' :
סו א'ל' מודה ליה דכ'י' יח'יב
 מ'ו' ח'ן להקשות על' ל'ה'ו' כל'מ'ן
 במינו ל'ח'י' כ'ע'י' א'מ'ר' ל'א' א'מ'ר'ת'ך
 א'ל'ל' ל'ס'ק'ן ד'ל'ל' מ'רו' ד'ה'נ'ס'
 וע'פ'ר
עב (עב) 'המודה לחבירו בפני עדים קבלתי
 ממך כך וכך מחוב שיש לי עליך (עב) אין
 צריך לומר אתם עירי בין שהיא מלוא בשטר בין שהיא
 מלוא על פה שאין שייך באן ל'א' טענת השמאה
ס ולא טענת שלא להשיבע והוא הרין למורה
 חובו בפני עדים שאין צריך לומר אתם עירי **סא**
 (עב) לוכן (עב) אצ'ל' כתובו :
ל המתעסק בשל חבירו ונזחלו ריחה ככר' שנר'ה
 ולבסוף טען שלא היה שם ריחה ורוצ' לחשוב
 מה שנחן לו בשביל קרן 'אי יח'יב ל'י'ר'ה רוח' באמ'ו
 שר'י **סב** (עו) א'ל' (עו) מורה ל'ה'ר'י
 יח'יב ל'י'ה' בשם רוחו א'ל' ל'לאו כל כ'מ'ני'ה' ל'מ'י'ח'ש'ב' ל'י'ה'
 השתא לשם קרנא ונבי ל'י'ה' כ'ול'י'ה' א'ע'ג' ד'ל'א' א'מ'ר' את'ם
 עירי (מ'י'ח'ס' ו'כ'ל' ל'כ'ר' ש'ע'ה' טענתו טענה) (כ'י' בשם ה'ת'ר'ומ'ת') אבל אי יח'יב
 ל'י'ה' בסתמ' (עב) משחבע ד'ל'א' ה'ה' ב'י'ה' ר'וח'א' ו'י'ח'ש'ב' מ'ה' ש'נ'ח'ן ל'ו' ב'ק'ר'ן (עט)
 מ'ו'ש' מ'י' ש'א'מ'ר' ש'א'פ'י'ל'ו' ב'ת'ן ה'ר'י'ח'ו' ב'פ'נ'י' ע'ר'ים' א'ם' ל'א' א'מ'ר' את'ם עירי אפ'י' נ'ח'נ'ס' לשם
 ר'י'ח'ו' ש'י'ש'ע'ב' ע'כ'ש'ו' ש'ל'א' ה'י'ה' ר'י'ח'ו' ו'ב'ל' מ'ה' ש'נ'ח'ן י'ע'ל'ר'ה' ל'ו' לשם קרן :
 ראובן

זה עדים שהודו בפניהם שאינו חייב לו אלא מנה אינו משלם אלא מנה וכנצע על האחר שבועת מורה במקפת עכ"ל ומביאו דרכי מה
 אש ודבריו מהותין מה שכתב לכנצע על האחר שבועת מורה מקפת דא"כ מאי אהני ליה הודאתו דהא לפירושו לאו כשטר עסקין
 אלא ודאי כדאש על דיו הודאתו זה כשטר כשטר הכתוב לגמרי בלי שום שבועת ואפ"ל והו"ק כשטר מאוס דהודאתו הו"ו פ'עדים
 וכך הקשה עליו בספר גדולי תרומה סוף דף קס"ד ואמר דכונת הכותב היתה ויסק מה"ל' כתבו דכאמנות על ק"ק ואמרו לוי' לך ק"ק כיד
 פלוני כמאמנת הכתוב שצריך עליו והסב' א"ן ל'י' ג'ר'י' על כתב יד זה ק"ק' ל'כ'ר' אינו משלם אלא ק"ק' דכתיבת יד על פי הודאתו
 תפסד ק"ק' אלא ויכ'ל' לתבעו ק"ק' שייב לו בלא כת'י' דהא לא הודק ראינו חייב לו על הכ"י וכנצע שבועת מורה מקפת ומה שלא
 צריך כ"י זה היינו מוס' ללא מוירי הסא דמיונס אלו רק מהשטחה והשבעה א"ן ל'כ'ר' דמ'י'ר'י' כשטר ככה"ל דא"כ איח'י' כנצע
 שבועת מורה מקפת הלא שטר הו"ו ליה ככורת שבוט קקצ'ו וא"ן כנצען עליו כדלקמן סי' פ"ח העו' כ"ח מורה לפי מה שכתבתי שם
 בסע' כ"ט מ"ק מ"ט דנס ככתי' ככתי' א"ן כנצען עליו שבועת מורה מקפת א"ל' לא משכתת הכתוב ליהוי דכנצע מורה מקפת
 ובאמת ה"ל להכ"י לפרט ככאשורו דהודק לו שקבל ק"ק' על השטר או שקבל כל השטר שאינו משלם לו כל מה שהודק אצ"ל אלא אחר אתם
 עירי דא"כ איח'י' השטח א"ן אכנצע' (עו) וכן כשטר' מה'ר"ש' פ"ג בסוף ל"ח : (עב) וכן א"ן ל'כ'ר' ל'ו' ל'כ'ר' וכו'
 כתב כ"י כ' ל'ל'מוד' ממה שכתב הרא"ש בסוף דמ'י'ע'א' וכל פ'ע'ר' דא"ן ל'ל'מוד' משם כלום דלא כתב הרא"ש אלא דא"ג' דלא משא
 קשור ל'ד'י' הו"ו מח'ל'ת' א'ל' ל'ג'ו' דמ'י'ר'י' א'ל' כתובו אלא דברי הטור הם מבע'ה' שטר מ"ט סוף מ"ה ואדרבה לכאורה קשה מה
 דפ"ק דמ'י'ע'א' על הכתוב דמ'י'ר'י' סוף גבי אומר ניחוס שחא כתב' ליתן בנכסיו כו' והא אפ"י ידעוין שכתבה לזמן מרוב' כשר' דהא אפ"י
 לא אחר כתובו כותבים אבר וכתב דבר כל'ן א"ן קח'ר' הבע'ה' מ' הטור אלא כמורה בכתם שפטר א'ל' בל'ז'מ'ר' כתבו שבר' ותנו
 בידו [א"ן] כותבין וכותבין ל'ו' בלא דעת המל'ה' ח"כ סוף ד'ל'א' ניחוס דל'מ'ת' בכתב אבר ל'ה'ו'ת'ו' בידה שלא יועיל עד שתתנו לו וכתב'
 ליתן בנכסיו ולא כתב' עד שטר' ודו"ק : (עב) א"ל' כתובו דשטח' דהודק' ל'ל' כתובו ל'ע'ל' ס' ל'ע' כ'י' ה'כ'ת' ל'לא' ל'ה'ו'ת'ו' ע'ל'ו' מ'ל'ו'
 כשטר כ"י שבוט לכתוב אכל כנענין מחילה ויטור א"ן כר'ך עכ"ל טור ובע'ה'ת'ם : (עו) אי כמ'י' מודה ל'ה' דכ'י' יח'יב' כו'
 כתב כתי' א"ן להקשות אבר כאלו כתב' ל'ח'י' א'מ'ר' ל'א' ח'מ'ר'ת'ך ל'ך א'ל' ל'ס'ק'ן ד'ל'ל' (עו) ומה'ך ל'ש'ט'ר' דל'ק'ן
 מ'י' ס'ג' מ'ק' מ'ג' בשם ה'ת'י'ו'ר' ויסק וכתב השני שם על ה"י וה"ה וס'מ'י' ב'ה' ב'כ'ר'י'כ'ו'ת' (ע"ל) והא ליתא וכמ"ל ל'ע'ל' ס'כ'ג'
 מ'ק' מ'ט' ו'מ'י'ן ע'ה' ס' מ'ק' מ'ג' ו'מ'י'ן ל'ג' ס' מ'ק' מ'ג' ד'ר'וכ'ת'ו' ט'כ'י' דא"ג' דה'י' ה'ע'ה' א'מ'ר'ת'ו' ככה"ל אלא ה'ע'ה' דה"ל כ'י'ו'ג' ב'ת'ק'ו'
 עדים וכו' כשטר יג' תר'י' ד'ק' ס'ג' ר'י' ע'ב' ו'ל' א'ל' דהא הו"ו מ'נו הו"ו כ'י'ו'ג' ב'ת'ק'ו' ע'ר'ים' דא"ן כ'ד'י' ד'ר'ז'י' כ'ן הו"ו כ'י'ו'ג' ב'ה'
 מ'ע'ה' ה'כ'מ'י'ה' דא"ן אחר מ'ע'ה' כ'ל'ו'ס' כ'כ'ו'ס' כ'כ'ר'ב'ת'י' ל'ע'ל' פ'ע'י'ף' מ' מ'ק' מ'ג' : (עב) מודה ל'ה' כו' משמע א'ל' יד' כ'ו'כ'ר'
 ואחר ל'א' תת'י' ל'ך ל'ס' ר'י'ח'ו' א'ל' ע'ה' מ'כ'ו'ס'ו' כנצע וכשטר וא"כ מוכח דמ'י'ר'י' א"ן ל'ו' שטר' על המתעסק על הקרן דאש היה לו
 שטר ל'א' ה'ס' י'כ'ו'ל' ל'מ'ר' ל'א' תת'י' ל'ך ל'ס' ר'י'ח'ו' ו'כ'ד'ל'ק'ת'ן ס'ע'י'ף' ל'א' י'ע'ל' כ'ן ל'ל' ד'ע'י'ב' ל'א' פ'ל'ג'ו' ה'ר'א'כ'י' (והו"ו ה'י'ש' מ'י' א'מ'ר' ש'ס'ב'י'ן
 ה'ת'מ'ר'ת' ח'י'כ'י') על הבעל העשירי אלא ככה"ל א"ל' הקרן כע"פ א'ל' א'ל' ס'ג' ל'ו' ע'ל' הקרן שטר' וכה"ל כנענין שהיה מוכרת לשלם לו
 הקרן בלי שום טענה מודה ל'ה' ל'א' ע'י'ך השטחה ולומר דע'י'ן י'ש' ל'י' תת'ר'י' דהא י'כ'ו'ל' ל'ה' ה'ר'א'כ'י' מ'ת'ו'ב' ע'כ'ל' הקרן בכת השטר
 וגם הא"ן מ'י'ר'י' כע"ל השטר או מוכר השטר מוכר'ת' ל'ס'ל' כע"ל כ'כ'ו'ס' ל'מ'ו'ל'ת' השטר וא"ן ל'ו' שום טענה במה שנתן ככר' אלא ודאי
 בתוכה נגזרה היתה וכן כדאש ל'י' ע'י'ך ל'ד'כ'ת' ודו"ק :

ואם כן מוכח בכלל דאף על גב דכובל לומר פרעתי הקרן אינו כאלו מ' עשייתו וזכור היתה שם שם ריחה ועכשיו שכתבתי שאינו
 כך לכנצר הראשונה דדוקח לומר דמ'י'ר'י' כשטוען דוקח משעה אכל עשייתו כאלו כ'ס' ס'כ' כ'י' כ'י' דשעיתו עדיף
 משעה דהא מדכתב לאו כל מ'י'ר'י' למיטב ל'ה' השת' ל'ס' קר' כו' מ'ש'ע' דא"ן ל'ו' שום טענה וכן משמע דל'ה' מ'י'ש' ה'כ'ע'ה'ת'
 מ'י'ח'ו' א'ם' ויכ'ל' ל'כ'ר' ש'ע'ה' כו' דאלמ'ת' א'ם' אינו מוכר אף אמות' ש'ע'ה' אינו נאמן וכן מוכח ל'ה'ר'א'כ'י' מ'כ'ר'י' מ'ש'ו' מ'ה'ר'י'ן ל'ג' ש'ה'כ'ת'י'
 ב'ס'ק' א'ח'י' ד'ה'כ'א' אינו כאלו לומר עשייתו אצ"ל שם לו מנו דפרעתי הקרן ועי'ן מ'ש'ע' : (עב) משמע דא"ג' א"ן טוענו
 בדי שהיה ריחה שכתב כדון מתעסק לקרן פ'י' ל'ג' ע'י'ך ד'ו'מ'ש'ע' : (עט) ויש מי שאומר כו' ישנע עכשיו כו' חסני זה
 דומה ל'ה' ש'ה'וד'ה' כ'ע'ד'ו'ס' כ'ת'ן ח'י' מ'נ'ה' ו'י'ל'ך מ'כ'ס' מ'ש'ע' ל'א' א'מ'ר' את'ם עירי ל'א'ו' כ'ל'ו'ס' הו"ו ויכ'ל' ל'מ'ר' מ'ש'ע' א'ני' כ'ך עכ"ל
 ה'ר'א'כ'י' ב'כ'ע'ה'ת'ם : ו'כ'ל' כ'י' ה'כ'ת' דהתם י'כ'ו'ל' ל'ע'ע'ן מ'ש'ע' ל'ע'נ'ן ש'מ'ט'ר' ל'י'ת'ן ה'כ'י' א'ח'ר'ים' כ'י'ו'ן א'ע'ד'ו'ן ל'א' כ'ת'נ'ס' ה'כ'מ'י'ה'
 ל'ע'נ'ן ש'י'כ'ל' ל'פ'ת'ו'ק' מ'ה' ש'מ'ת'ת' ודו' :

וכתבן מוכח כמי דמ"ל לבעל העשור והראב"ד ובעה"ת דשייבא עכ"ל משעה אף כמורה מעלמו וכמו שכתבתי דבריהם לעיל
 ס'ה' ס'ק' י"ב דמ"ל הכו"ש - ודוקח לומר כאלו מ'י'ר'י' דכתבו והודק לו ועוד דהא טעמא דשייבא השטח' ה'ר'א'כ'י'
 והעו' וס'י'ע'ת'ם כ'כ'ע'ו' והודק לו דוקח מאוס דכשם שהשטח' ב'י' כ'ך השטח' כ'ך ח'ה' ל'א' ע'י'ך כ'א'ן ש'ה'ר'י' ז'ה' ל'א' ת'ע'ב'ק' כ'מ'ע'ו'ת' ו'א'ף
 א'ם' ת'כ'ע'ו' ו'א'מ'ר' ל'ו' א'ו'ל' י'ש' כ'ר'ך ר'י'ח'ו' ל'א' ל'ה'ש'ט'ת' כ'י' ויכ'ל' ל'ה'י'ת' ש'ז' ר'י'ח'ו' ו'א'ף ק'ש'ה' ל'ע'ל' ה'ט'ור' ו'ה'מ'כ'ר' מ'א'ח'ר' ש'ה'ס' ס'ק'ן
 ל'ע'ל' מ'י'ע'ף' ה'י' ד'ל'א' ש'י'כ'א' טענת השטח' דק כתבעו והודק לו א"כ ה'י'א'ך כ'ת'כ'ו'ס' כ'א'ן פ'ל'ג'ת' ה'ט'ע'ל' ה'ע'י'ט'ור' ו'ה'ר'א'כ'י' ד'ל'א' ש'י'כ'א' כ'ל'
 ו'א'ח'ר' ס'ל' ד'ד'וק'ח' ב'ת'ה' ל'ך ב'י'ד' ל'א' ש'י'כ'א' מ'ש'ע' כ'ה'וד'ה' מ'ע'ל'מ'ו' א'ל' ב'ל'ז'מ'ר' א"ן ל'ך ב'י'ד' ר'י'ח'ו' ש'י'כ'א' א'ף כ'מ'וד'ה' מ'ע'ל'מ'ו' ש'ה'ש'ט'
 כ'ז'כ'י' ש'י'ט' ע'וד מ'ש'ע'ת' א'ל' ל'א' ל'א'ו'ה' ו'כ'ן ז'ה' ז'ה' ד'וק'ח' א'ל' א'ח'ת' י'ו'ר'ה' ד'כ'ר'ו' ד'ה'ט'ע'ל' ה'ע'י'ט'ור' ו'ה'ר'א'כ'י' ו'כ'ע'ה'ת' ל'ע'ש'מ'י'ה'
 ח'ו'ל' ו'כ'ו'ש' :

כתב בתו' מהר"ן ל'ב ספר א' כלל ע"ו ב'י' ל'א' ר'א'וב'ן כ'ת'ן מ'ע'ו' ל'מ'ע'ו'ן ל'פ'ת'ח'ר' ע'ם' מ'ע'ו'ת'ו' ש'ל' מ'ע'ו'ן כ'א'ת'ו' ו'א'ח'י'כ' כ'ס'ה'ס'ר'י'ד'ו'
 ה'ש'מ'ו'ת' כ'ת'ן מ'ע'ו'ן ל'ר'א'וב'ן ש'כ'ו'ן ו'א'ח'ר' ש'ע'ל'ם' ל'כ'ך פ'ל'ג'ו' ו'כ'ת'ן ל'ו' כ'ל' ה'ק'ר'ן ו'ק'צ'ת' מ'ה'ר'י'ח'ו' ו'ה'ש'ט'ר' כ'כ'ר' ל'י'ת'ע'ו' ל'ו' ז'ה'י'ת'
 ד'כ'ר' כ'ד'ו'ר' כ'ע'י'ו'ס' כ'ת'ן מ'ע'ו'ן כ'ת'י'ת' י'ו'ד' כ'י'ד' ר'א'וב'ן כ'ל' ה'ת'כ'ו'ן כ'ל' א'ה' נ'ת'ן ל'ו' כ'כ'ר' ו'כ'ל' מ'ה' ש'א'ש'ר' ע'ל'יו' ל'פ'ר'ו'ג' מ'ה'ר'י'ח'ו' ו'א'ח'י'כ'
 ע'י'ן מ'ע'ו'ן כ'י' מ'ת'ו'ב'ת' א'פ'י' י'ח'י'ב' ל'ה'ס' מ'ז'ו'ן ה'ש'מ'ו'ת' ה'ס'פ'י'ד' מ'ה'ן ה'ר'כ'ה' ו'כ'ש'ע'ת' ה'ת'כ'ו'ן א'כ'ב' י'פ'ר'ע'ו' ל'ו' ו'כ'ש'פ'ו' ש'ל'א' פ'ר'ע'ו' נ'ח'ל'
 ה'ר'י'ח'ו' :

שפתי כהן השג משפט פכ הלכות טוען ונטען שפתי כהן

נגד מה שמכירו חייב לו מיהו אכן לא ק"ל הכי אלא יכול לעכב
תקן זה תחת ממון אחר שמייב לו מכירו במנו דאין ממון זה תחת
דרי וכדא"ל בדוכתי טובי וכבר הארכתי בזה לקמן סימן ק"ן שפי'
ד' ע"ג. ואל"ל לא ק"ל דאין אומרים מנו ממון לממון לאם
הוא תחתיו אמרינן מנו ואם הוא ביד מכירו אפי' באותו ממון
הוא פוס' דלא אמרינן מנו להוית' ודו"ק:

יד מנו לא אמרי' להוית' רק להחזיק מהא דמקשה בב"מ בנאוי
נבי בהאי שטרא חספא בעלמא הוא ולהחזיק במנו דאין
בעי אחר שטרא מעלוא אלא שטרא דלא אמרי' מנו להוית' אלא
להחזיק. ומ"מ מהא דמק' בב"מ כו' לא ידעתי מזה דבר בב"מ
ואי ר"ל הא דקאמר התם בדף ז' ע"ב בשער שאינו מקוים והוא
אומר כרוב שנתן מאי עממא חספא בעלמא הוא חזן קא עממו
להאי שטרא ליה הא קאמר דכרעא חס קא קשה מ"מ ולהחזיק
במנו דאין בעי אחר שטרא מעלוא כו' וע"ב נראה ל' דעממא חספא
הוא וברין להיות מהא דמקשה בפרק בכותב כתיב גבי כו' ודלא
לומר דקאמר התם בדף ס' ע"ב היתה כתובה א"ל ואמר לה
התקבלת כתובתך והיא אומרת לא התקבלתי אלא מנה נפרעת
אלא כשעברה וברין כתיב גביא נביא כתיב שטרא הא שטרא חספא
בעלמא הוא אחר דבא באומרת חספא היתה גביא לומר וכן כתבו
התוספות והרא"ש סס וכתבו לא מהמאכל דהוה מנו להוית' וכן
כתבו בב"מ ס' ס' ק"ל וכו' וכו' פ"ד סעיף ד' ס' ה' דהרמב"ן
והרא"ש ושא"ר אחרונים חולקין על זה ע"ג:

כו ומכירו מנו להוית' כדכתיב ושמע נבי מאשרתמי כאכתיב
דגובה כתובהה בכתובהה (דף י"ב). כגומר אף על גב
דלא אמרינן מנו להוית' כגובה שפ' להוית' טעין גבי ומכירו שפ'
אמרינן מנו אף להוית' כגובה שפ' להוית' טעין גבי ומכירו שפ'
כתובה כו' וכן כתוב בהנה' מרדכי ריש בבא חגיגה ח"ל ובמקו'
שיש חזקה או כרי עס האמו אמרינן מנו להוית' כדאיתא בכתוב'
גבי מאשרתמי כאכתיב דאמרינן מנו להוית' כדאיתא בכתוב'
ע"כ ויש לדקדק אמאי לא תירבו דהתם כיון דשטר כתובה בידה
אמרינן מנו להוית' ואין לומר דכתיב ליה דאף בשטרא מעלוא
לא אמרינן מנו להוית' דהא מוכח בכתוב' (דף ס"ה ע"ג) גבי
הרא"ש ושא"ר טופקין' בכמה דוכתי וגם אין לומר דהתם מתחיל
מיידי שאין כתובה בידה וגביא כתיב ביד דין דהא מעשה בית
דין כתיב דנקט שטרא ביר' דמי' ואף על פי שאין לה כתובה
וכדאמרינן בספ"ס דמביע' (דף י"ז ע"ב) ובראה דהא דאמרינן
דבשטרא מעלוא אמרינן מנו להוית' מנו להוית' היינו כשהמלה יודע
בדאין שתייב לו והשטר מעלוא הוא מנו ממון שלו בידו הוא מה
שאין כן הכא שפ' אלא לתורה בעלמא כלום ואי לאו שתייב לה
מאוס כתובה שתייב כל בעל לתת כתובה לאשתו לא היה חייב לה
כל"ס והלכך אי היה בעל כמי טעין כרי לא היה אמרינן שגובה
מתכאי בין דין ואפילו היה בעל כותב לה כתובה והיה אחר
כך טוען בריהוה אומר בעשה שכתבתי לה כתוב' עשיתי כו'
סכרתי שהיא בתולה ועכשיו כרי ל' היתה בעולה לא היה מועיל
לה מה ששטר כתובה בידה כיון שאין הבעל תייב לה כלום אלא
מכר כתיבת הכתובה לכך הולכר לו לעשם שהיא טוענתו ברי והוא
שפ' כן ב"ל ברור ודוק:

וכן מוכרת לומר כתיב חדש בב"מ זה סעיף י"ט שמתלה הקס'
אפק דמנו להוית' לא אמרינן מהך דפרק קמא דכתובות
גבי מאשרתמי כאכתיב ותימן דאפי' התם שהיה טענתו ברי והוא
שפ' ואחר כך כתב דלא אמרינן מנו להוית' אלא חס כן דאיתא
שטרא כו' ואל"ל אמאי לא תירן מתלה כהך דפ"ק דכתוב' דאית'
שטרא או תכאי בית דין דכתיב דנקט שטרא בידה דמי' לא ודאי
כתיב' כן ב"ל:

טז מנו במקום חזקה מביעין לן גבי לא עביר איכא דפרענו
זמניה ומביעין לן בתר זמניה כמי טעין לומר פרעתי בנו
זמניה מנו דאין בעי אחר פרעתי אחר זמניה. וכבר כתבתי
בזה לעיל אות י' ע"ג סס:

יז מנו לא תהי' רק חזק כדי דבור כיון שכתבתי ועבורה אני
וכן אשת איש הייתי וגרסה חייבין כתב דרובו הוא זה אלא
אנוכסיה היינו אכל לאחר כדי דבור ל' מהייתי וכן פירש"י ויש
להני' ראוי' מהא דקאמר (כתוב' דף כ"ב ע"ג) אשת איש
הייתי וזורה ואמרה פניהי אפי' באמת ופריה הא איהא לנספא
תמיכא דאיבורא ופרין מדקאמר וזורה חשמה לאחר זמן כתיב
אמר וזורה חשמה לאת' ומ"מ מנו לא תהי' רק חזק כדי
דבור כו' הוא פשוט ומוכח בהרבה מקומות בש"ס וסופקוס וגם
מוכרת מהך דכתובות גבי אשת איש וזורה ואמרה פניהי אפי'
כו אף מ"מ בסוף רבא אמר וזורה חשמה לאחר זמן כתיב
מכל מקום מוכרת כן בש"ס מדקאמר והא איהא לנספא תמיכא
דאיבורא אחר רבא בר רבה הובא כגון שנתנה אשתה לנדריה
תמיכא כמי הכי אמרה אשת איש אני וזורה ואמרה פניהי אני איכה
כאמת ואם כתבה אשתה לנדריה כאמת עד כאן והוא פשוט
וע"ז לעיל באותו חזק:

יח מנו היכא דלא הוי אלא פירוש דבריו כוון אף בתי נקמה
ל' אף

אלהם בחזקת שהיא שלו ע"ש ולעיל ריש סימן זה בהנה' גבי קצין
היינו אמרינן מנו במקום חזקה וכן לעיל ס' ס' ס' ס' אמרינן
מנו במקום חזקה והוא בעיט בש"ס ריש בבא בתרא ולא אמרינן
ויל' שאין החזקה דומות זו לזו וכמ"ל לעיל ס' זה סעיף א' ס' ס'
ג' בשם ה"ל ובה' ב"ל ליישב מה שהנחנו התו' ריש ב"ב סוף דף ה'
בקיטוי אמאי דבעי תת' אי אמרינן מנו במקום חזקה דאין
אדם פורע חזק זמנו וז' ומיהו ק"ל מדתנן ביבמות בפרק בית
אמאי (דף ק"א) ובהא שאמרה חזק שלשים לא כבעלתי כוסין
איתו אחר שלשים מבקשין הימנו ומפרס התם דעד שלשים יום
מנוקי איכא חספא טפי לא מנוקי ולכך לאחר שלשים אין כוסין
דלא מהמא אפי' דאית לה מנו דאין בעיט אמרה איהו וכו'
לכאן עלי דנאכת כרובית בסוף נדרים ע"כ ולפי מ"מ שאין
לדמות החזקה' זו לזו לק"מ (וכן מיושב ג"כ מ"מ התוספות ס' ב'
דכתובות ריש דף י"ט ע"ג ע"ג):

ועוד כ"ל דכלאו הכי לק"מ דהא דאמרינן בסוף נדרים דאין
אמרה איהו יכול כלאמת היינו מוכח חזקה דאין האשה
מעשה פניה נגד בעלה וכדא"ל התם להדוף בש"ס א"כ דוקא
התם לייבא חזקה אמרינן כנגדה מא"כ ביבמה שאמרה לא
כבעלתי דאיתא חזקה אמרינן כנגדה חזק מנוקי איכא חספא
גלא דמי' לחזקה דאין אדם פורע חזק זמנו דלאו אחר פרעתי
אף זמניה הוה כתיב באותה טענה עממה חזק עממה ולא היינו
לכריכוס לעשם חזקה. מא"כ ביבמה כ"ל ברור:

ואין לעקב ולומר דוקא חזק אית לה מנו דאיתו יכול ואי
טענה איהו יכול היתה כלאמת דלא היתה כנגד' חזקה
דלא מנוקי איכא חספא' הא ליתא דלא עדיפא טענה שאלמת
מכח מנו מעשנת מנו עממה דתעדל' חזק' איתא דאמרינן
בש"ס גופא בסוף נדרים דנאכת לומר איהו יכול מעשם דחזקה
אין האשה מעשה פניה דלא' אמאי' כאמת היבמה כשאמרה לא
כבעלתי נימא דחזקה דאיתא חזקה אלא ודאי מאוס דאיתא כמי
כנגדה חזקה דלא מנוקי איכא חספא ולהכי כמי חזק שלשים
כוסין דלא' חזקה אמאי חזק שלשים תהי' היא כאמת יותר מן
היבם אלא ודאי כמי מאוס חזקה דאין האשה מעשה ואל"ל לאחר
שלשים כו' אמרה לא כבעלתי הו' ממש כמו שטענה איכו יכול דמי
היבם דהתם לא היתה כאמת אלא מאוס חזקה דאין האשה
מעשה איהו איכה נאכת אלא חזק חזקה דאין האשה מעשה
מהלכך לאחר ל' דאיתא כמי חזקה דלא מנוקי חספא אמרינן חזק'
חזקה להדי' חזקה ואוקי מלתא בחזקה וכן בירובי לכות'
כן ב"ל ברור ודוק וע"ז לקמן ס' ק"מ סעיף ד' עוד מדיכו
מנו במקום חזקה:

יא עוד כתב בד"מ וסמ"ע וז' וע"ל ס' ר"ו אי אמרינן
מנו במקום שטר כו' וע"ל שנתבאר דאמרי' מנו
במקום שטר ובאין לומר בשטר ספקין חזרתי במנו דנאכתו ולא
אמרינן שטר' בודק מאי בעי:

**ועתה אעתיקמה שכתב רבינו שמשון מקנון
בעל התוספות בסוף ספר הכריתות שלו
ואכתוב עליו מה שנראה לפי ענין דעתי:**

חול יען כי משפטו מנו מספורים בש"ס והם כרובי' מאד
בהר"ב מקומות אמרתי לכתוב אשר הטינה ודי למען
יהיו ספורים בפי':

יב מנו במקום עדים לא אמרי' כדאמרי' בב"מ (דף ס' א')
ויל' באורחא דגרס לייבא מיל' ולא תיזיל באורחא דבהר
פקוד דאיתא מיל' כו' עד אין באורחא דבהר פקוד אזיל ולא הוה
בזה מיל' דלא מהימן במנו דאין בעי אחר באורחא דגרס אזיל
דהו' מנו במקום עדים. וכבר כתבתי בזה לעיל אות ה':
ומוכח מתקן דאפי' לייבא עדים שתייב רק בתיורק טענתו
והעדאית עדים מתתייב לא אמרינן מנו דהא הכא לייבא עדים
דאזיל באורחא דבהר פקוד רק דאיתא מיל' וכבר כתבתי זה לעיל
ס' ל' ס' ס' ס' ס' ע"ג:

יג מנו ממון לממון אחר לא אמרי' מהא דאמרי' (ב"מ דף ב')
זה אומר כולה שלי וזה אומר תמיה שלי דמי' תמיה שלי לא
מהימן במנו דכולה שלי דהו' ממון זה לממון אחר דכל מנו
שכ"ס הוי בזהו ממון אלא שיש לו טענה טובה יותר ושעממו
אמרינן מנו ממון לממון כו' הא דאמרינן (ב"מ דף ג') מפני מה
אמרה תורה מודה מקל' העענה ושע' פ' להימניה במנו דכופר
סבל דהו' ממון לממון והטעם מפני שאינו טובע ממון רק
להגיל אותו מלכודת כל תביעת מכירו. ומ"מ מנו ממון
לממון אחר לא אמרי' כו' כן הוא במרדכי ר"פ ד"מ ובהנה'
מרדכי סס בשם ר"מ דהיינו עממא דתמיה שלי מאוס דלא' מנו
ממון לממון מיהו איתא סס בהנה' מרדכי שריג' אף תירן דלא
אמרינן מנו להוית' דנאכת השני מיוזק זה כזה וכן הוא בתו'
ר"פ ד' ד' בשם ריב"ס ומשמע בהנה' מרדכי סס דלהאי תירול'
דלא אמרינן מנו ממון לממון אף וכל לעכב על טענתו

שפתי כהן חשן משפט פנ הלכות טוען ונטען שפתי כהן

לכבודו נבי שדה זו של אביך היתה ולקחתי ממנו... דמיון כמו דאי בני אחר לא היתה של אביך שגולס...

ל מנו לא אמרין איכא דעבידתי לא בריוח למימר לפני... שמינו הנילו כמו טעמה דעמימי מהא דקוף סוף דנטיין...

עד באן לשון רבינו שמשון עם בה שכתבתי עליו

לא עיין כתובת מהרא"ן שאין סוף סוף וכו' ק"א דלא... אמרין מנו הוי"ו סוף מחלוקת ר"י ר"י לוח קום לי כו'...

בט מלכו מנו אף בדבר ששנתי ר"ת טובה משנ"ל הלנו ס"ב

לא חשפתי מלחן להכחשו בשנועה אכל הכא דמורה דחשף תו... ליכא למימר לא חשפתי דאי הוה אחר לא חשפתי הוה לר"ך...

כח מנו אמרין אף הוה לר"ך שנועה דרעבן מנו דאי בני... אחר טע"ל מע"ת א"ע"ס שכלותם טעונת איכא ס"ד כיון...

בט מלכו מנו אף בדבר ששנתי ר"ת טובה משנ"ל הלנו ס"ב

שפתי כהן חשן משפט פנ הלכות טוען ונטען באירת עינים באר הגולה

פנ א דרין עם הללוה לרין קטור רעבד לוח לאיש מלוח... ופ"א ופ"א טקם סקבלם כו' קטור לא כתב דין זה...

פנ א דרין מלוח שהוד בשטר שהוא בזויף וכו' ד סעיפ"ס... אמר מלוח מורה שקבל ממנו המי השטר אלא...

פנ א נ"ו סס סעיף ד ומנואר כמ"ס

לוי ותוספן מידעמון אלא מדענו ואומר שחזון ח"ל... תפוסתו תמיסה ושמעון חייב לל"ל לאיזון לפי שפע בשירתו...

תפוסתו תמיסה ושמעון חייב לל"ל לאיזון לפי שפע בשירתו... וכן מהרא"י הנהיג הרש"א שסמ"ס דמניעין בדאמר תת"ל...

אמר מלוח מורה שקבל ממנו המי השטר אלא... אמר מלוח מורה שקבל ממנו המי השטר אלא...

שפתי כהן חשן משפט פנ הלכות טוען ונטען שפתי כהן

לכבודו נבי שדה זו של אביך היתה ולקחתי ממני
למאן ממנו דמי בני אשר לא היתה של אביך שאלם
אפילו ע"ה דמיוני בשתבעו וא"כ טענתו של מנו לא הוסיף
במנו טענה של ולקחתי ממנו דמי בשע"ה ולקחתי ממנו לא
מנו הכן לטוב' לא ידע אם אומר אמת אבל טענה' שלא היתה של
אביך משע"ה ודע הכן באמת דמי מיידי בשתבעו' זה כתבתי
לע"ה אית' ע"ה :

ל מנו לא אמרין היכא דשע"ה לא ברירא ליימר לפני
שאינו ברירא' כמו טענה דשע"ה מהא דקוף ס"ק דנטען
(דף י"ד) הנהו ליימא דעבדי אובסל' בהרי דהרי כו' עד לא
פ"ה לי נכדו ולא ליידי פי רבנו' תוס' דעבדי עדות כדורה אבל
בלא עדות לא מהימן לומר טעמי' במנו והבי' דליהי מתרק
טענות דהיינוס' (דף מ"א) דתנן מנה לי כדף א"ל הן למחר
א"ל תכנה לי כתתיו כך פטור' אין לך בידו' חייב לכל החומר לא
לוייתכאומ' לא פרשתי דמיא' לא מהימן לומר אין לך בידו
כי טעמי' במנו דכתתיו לך אלאי' הוסיף' אמת טעמי' התוס'
אכל ככר גדתי בגדא בזה לע"ה טעמי' מ"א סכ"ג ס"ק ע"ה
שאלתיו בזה :

עד באן לשון רבינו שמשון עם בה שכתבתי עליו

לא עיין כתבתי מהר"ן שאן ס"ה ל"ו ופי' ק"ה לא
אמרין מנו הוי' ס"ה מחלוקת ר"י ר"י לוח' קיס לי כו'
וכן הוא בש"ה מבי' ס"ה ר"י דף ק"ה סוף ע"ה ע"ה :

בט מלכו מנו אף כדכל שטענתו ית' טובה משע"ה הלנו ס"ב

לכבודו נבי שדה זו של אביך היתה ולקחתי ממני
למאן ממנו דמי בני אשר לא היתה של אביך שאלם
אפילו ע"ה דמיוני בשתבעו וא"כ טענתו של מנו לא הוסיף
במנו טענה של ולקחתי ממנו דמי בשע"ה ולקחתי ממנו לא
מנו הכן לטוב' לא ידע אם אומר אמת אבל טענה' שלא היתה של
אביך משע"ה ודע הכן באמת דמי מיידי בשתבעו' זה כתבתי
לע"ה אית' ע"ה :

כח מנו אמרין אף היכא דלריך טענה דרעבן מנו דמי בני
אמר טעמי' מע"ה א"ע"ה טענות טענות איכא ס"ה כיון
טענתו טענה לוכא א"ל טענה דרעבן מהא דלמרינן (בפרק
המוכר את הבית דף ע"ה) ה"מקור א"ל מחירו בטור כהן לומר
החזרתי לך בטעמי' מנו דמי בני טען כאכסו וכך טענה דלכאכסו
הוי' מדאוריית' פי' טענות אומרים וא"ה מהימן כהאי מנו ליון
טענתו טענה דלמרינן לך לא טענה טענה א"ל דרעבן א"ע"ה
טענות המנו א"י וכו' לטענה בטעמי' דמי אמר החזרתי מנו
מקום כיון דבאיתו טענה של הקורמיו מני' משתבע וקודם שאמר
החזרתי הוי' מני' ליימר כהן א"י מנו טענה טענה
טענות דרעבן ל"ה ולא דמי לך דלמרינן והשת' דחקון רעבן
טענת היכא כו' דמי' דאף בטענה דרעבן לא אמרין מנו לא
דמי הוי' ל"ה מנו טענה טענה' דלא הוי' מנו טענה' כיון שהוי'
טען טענה א"י כיון טענה' והמנו כיון טענה' לכך כהן לא
אמרין מנו אכל הכא דהטענה טענה' כיון טענה' וטענת
המנו כיון טענה' טענה' מנו מע"ה טעמי' א"י וכו' לטענה א"י
מנו' מה שכתב מנו אמרין אף היכא דלריך טענה דרעבן כו'
זה כתבתי לקטן ס' ק"ה א"ע"ה ר"י עיין מה שכתבתי טעמי' טעמי' טעמי'
קטן ל"ב ומה שכתבתי על מה"ר שלמה לוריא וכו' טענה' וטענת
במיון ר"י טענה' ב' בתבתי' בזה והוכחתי כדברי רבינו שמשון
והטעמי' על המ"ה וכו' טעמי' והוכחתי עור' דלויית' לוח' מדברי
הרמב"ם והטעמי' והמחבר טעמי' טעמי' וכו' כתב הע"ה המאמר
להר"ה כ"ה המוכ' את הבית דף ק"ה ע"ה וכו' מאמר טעמי' וכן
עיקר ע"ה :

בט מלכו מנו אף כדכל שטענתו ית' טובה משע"ה הלנו ס"ב

שפתי כהן חשן משפט פנ הלכות טוען ונטען באירת עינים באר הגולה

פנ א ופילו שחק כו' כתב במ"ה העור לא כתב דין זה
ומת' דלא ס"ל הכי עכ"ל ולא נהיה וכן מת' להר"י
בכ"ה וכו' וכו' אחרונים העור אינו חולק על זה ע"ה :

פנ דין מלוה שהוד' בשטר שהוא בזויף וכו' ד טעמי' :
א אם המלוה מודה שקבל ממנו המי השטר אלא
שאמר שקבלם בשביל מלוה על פה שהיה לו עליו
ואין הלוה מודה באותה מלוה נתבאר בסמוך נ"ח :
ב אם הלוה מודה בשתי הלוואות ושתיהן עבר זמנן
ונתן לו נגה סתם ולא פירש והמלו' אושטבוט
להשוב אותם בפרעון החוב שאין לו כח על הלוה כו'
כך ובאחר' יש לו כח ויתר כגון שיש לו ערב והלוה
רוצה להשוב אותם בפרעון המלוה' שיש לו ברה ערב
כי אומר שלאותה הנתון אין שומעין לו ואפילו אומר
בפירוש לא אפרע לך אלא מחוב פלוני והמלוה אומר
לא אקבלם אלא מחוב אחר א הדין עם המלוה :
ג א ופילו שחק כו' כתב במ"ה העור לא כתב דין זה
ומת' דלא ס"ל הכי עכ"ל ולא נהיה וכן מת' להר"י
בכ"ה וכו' וכו' אחרונים העור אינו חולק על זה ע"ה :

פנ א ופילו שחק כו' כתב במ"ה העור לא כתב דין זה
ומת' דלא ס"ל הכי עכ"ל ולא נהיה וכן מת' להר"י
בכ"ה וכו' וכו' אחרונים העור אינו חולק על זה ע"ה :

לוי ותוס' מידעטן אלא מדעטו ואומר שחוקן ח"ל
תפוסתו תפוסה' ושמעון חייב לל' לא יפוק לפי שטעמי' שפירשו
עכ"ל : (מדכתב שטעמי' שפירשו מוכח דל' דה"ה א"ה תפוס מיד
שליח או מיד אומר כמו הוי דוכח הכי דל' כחייא אריזא טעמי' חיי'
לא פסע כמו דמי אלא טיב כחוקים' ומה' שכתב מור"ם ל"ה
דל'ט לעינין פקדון כ"ה ס"ה א"ה וכו' טעמי' טעמי' טעמי'
שחוקם מידו וכה כהו"ל כשכא ליד לוי מיד שמעון כחוקת פקדון
דכ"ה ר"י' וכו' וכו' מור"ם טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי'
ע"ה לחלק דלוקח' התוס' דאין באותו פקדון וכו' כ"ה לרש"י
המפקד לכן וכו' וכו' מור"ם טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי'
ח"ל וכו' ח"ה יבא לשמעון הפסד ע"ה תפוסתו ה"ל נגה הי"ק
במקום שלא נתחייב להחייב כ"ה להחייב את שלו (וכו' כתבתי
כ"ה פ"ו וכו' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי'
דמפקדון ככל מקומו

תפוסתו תפוסה' ושמעון חייב לל' לא יפוק לפי שטעמי' שפירשו
עכ"ל : (מדכתב שטעמי' שפירשו מוכח דל' דה"ה א"ה תפוס מיד
שליח או מיד אומר כמו הוי דוכח הכי דל' כחייא אריזא טעמי' חיי'
לא פסע כמו דמי אלא טיב כחוקים' ומה' שכתב מור"ם ל"ה
דל'ט לעינין פקדון כ"ה ס"ה א"ה וכו' טעמי' טעמי' טעמי'
שחוקם מידו וכה כהו"ל כשכא ליד לוי מיד שמעון כחוקת פקדון
דכ"ה ר"י' וכו' וכו' מור"ם טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי'
ע"ה לחלק דלוקח' התוס' דאין באותו פקדון וכו' כ"ה לרש"י
המפקד לכן וכו' וכו' מור"ם טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי'
ח"ל וכו' ח"ה יבא לשמעון הפסד ע"ה תפוסתו ה"ל נגה הי"ק
במקום שלא נתחייב להחייב כ"ה להחייב את שלו (וכו' כתבתי
כ"ה פ"ו וכו' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי' טעמי'
דמפקדון ככל מקומו

פנ א ופילו שחק כו' כתב במ"ה העור לא כתב דין זה
ומת' דלא ס"ל הכי עכ"ל ולא נהיה וכן מת' להר"י
בכ"ה וכו' וכו' אחרונים העור אינו חולק על זה ע"ה :

פנ דין מלוה שהוד' בשטר שהוא בזויף וכו' ד טעמי' :
א אם המלוה מודה שקבל ממנו המי השטר אלא
שאמר שקבלם בשביל מלוה על פה שהיה לו עליו
ואין הלוה מודה באותה מלוה נתבאר בסמוך נ"ח :
ב אם הלוה מודה בשתי הלוואות ושתיהן עבר זמנן
ונתן לו נגה סתם ולא פירש והמלו' אושטבוט
להשוב אותם בפרעון החוב שאין לו כח על הלוה כו'
כך ובאחר' יש לו כח ויתר כגון שיש לו ערב והלוה
רוצה להשוב אותם בפרעון המלוה' שיש לו ברה ערב
כי אומר שלאותה הנתון אין שומעין לו ואפילו אומר
בפירוש לא אפרע לך אלא מחוב פלוני והמלוה אומר
לא אקבלם אלא מחוב אחר א הדין עם המלוה :
ג א ופילו שחק כו' כתב במ"ה העור לא כתב דין זה
ומת' דלא ס"ל הכי עכ"ל ולא נהיה וכן מת' להר"י
בכ"ה וכו' וכו' אחרונים העור אינו חולק על זה ע"ה :